

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

**ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΠΑΡΑ
ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ**

Ν° 1

Δεξ.

2

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΠΑΡΑ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ!

“Ένα εκατομμύριο δολάρια

ούϊκου του.

“Η Έλεν φόρεστ, ή δμορφη Ξανθειά ‘Αμερικανίδα δημοσιογράφος, καθισμένη κι αυτή, σκαλίζει μηχανικά κάτι χειρόγραφα της.

Μονάχα ό κοντόχοντρος και φαλακρός Πίτερσον βρίσκεται όρθός. Μοιάζει μ’ ένα άποκρηπτικό μπαλλόνι φουσκωμένο μ’ έγωισμό και αυτοπεποίθηση. Βηματίζει κορδωμένος, σά νάχη καταπιη κανένα μπιστούνι, με την άριστερη παλάμη στην τσέπη του παντελονιού του και τη δεξιά, γαντζωμένη, άπο τον αντίχειρα, στη μασάλη του γιλέκου. Τό ύφος του άγέρωχο και άνειροπαρμένο!... “Ένα χοντρό πούρο βρίσκεται μόνιμα σφηνωμένο στο στόμα του.

Αυτή τη στιγμή άποτεινεται στον Ντέτεκτιβ νευριασμένος:

—Άπορώ πώς τον άνεχεσαι, Τζών! Πώς ζής μαζί του!

—“Ο Γκρήκ άναστατώνει:

—“Ένας θεός τό ξερεί, Πίτερσον.

—Σε θαυμάζω, φίλε μου! Βάζω στοίχημα πώς θ’ άγιάσεις!

“Έκείνος χαμογελάει:

—“Εκτός άν άνοιζω, καμιά μέρα, τό παράθυρο και τον πετάζω στο δρόμο.

“Ο έπιθεωρητής δείχνει ένδιαφέρων:

—Σε ποιόν όροφο μείνεις, Τζών;

—Στόν τρίτο.

—Κακώς. Νά μετακομίσης άμέσως στόν... δέκατο τρίτο! Μόνον έτσι θα ήουχάσης άπό δούτονε.

“Ο Ντέτεκτιβ κουνάει τό κεφάλι του:

—Άμφίβολο! “Όπου νά φθάση κάτω, άθάκουνε φυτρώσει φτερούγες στις μασάλες του! “Εφάψυχος, σου λέω! Γεννήθηκε για νά με βασανίζη!

—Άμ’ έμένα; κάνει ό Πίτερσον: “(Μπάρμπα Πούρο) με άνεβάζει, (Μπάρμπα Πούρο) με κατεβάζει!

“Η Έλεν έπεμβαίνει χαμογελώντας:

—“Ελάτε καλέ! “Υπερβολικοί είσαστε κι

—Ντρρρ... Ντρρρρρ... Ντρρρρ... Ντρρρρρ...

Βράδυ στη Νέα ‘Υόρκη. Στο γραφείο του άστυνομικού ο έπιθεωρητής Πίτερσον.

“Ο δίσομος ‘Ελληνοαμερικανός ντέτεκτιβ Τζών Γκρήκ, ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα, παίζει στα δάκτυλα τό άδειο ποτήρι του

οι δύο. Παιδι είναι. Κάνει τά δικά του...

“Ο έπιθεωρητής φρενάει μπροστά της:

—“Πώς είπες, κυρά μου; Παιδι είν’ αυτός, ή διάβολος μεταμορφωμένος σε... Σατανά;!

—Δέν είναι έτσι, Μαίτρ...

“Ο Πίτερσον εξανίσταται:

—Γιά τό λέω έγω, έτσι θάναί. Πάει, τέλειωσε!

“Ο Γκρήκ έπεμβαίνει:

—Μήν τσακωνόσαστε. Τό παιδι αυτό δέν είναι ούτε άνθρωπος, ούτε διάβολος, ούτε σατανάς, ούτε θεελτζεσούλ, ούτε έωσφόρος, ούτε...

—“Αλλά τι είναι, επί τέλους; ρωτάει ή Έλεν.

—Είναι... «Τζακ — Μπίλλ!» Αυτό τό λέει έλα! “Ο πατέρας του κάποτε...

“Ο Ντέτεκτιβ κόβεται άπο κουδούνισμα τηλεφώνου.

—Ντρρρρρρρρ... Ντρρρρρρρρ...

“Ο άνθρωπος με τό πούρο σπκώνει τό άκουστικό σοβαρός. Σχεδόν άμέσως όμως προτεινει τό άκουστικό στόν Γκρήκ.

—“Εοένα ζητάνε, Τζών...

“Ο νέος μελαχροινός άνδρας με τά μαυροπράσινα μεγάλα μάτια, παίρνει τό άκουστικό.

—“Εδώ Γκρήκ. Ποιός στο τηλεφώνο;

Ταυτόχρονα γνέφει στόν Πίτερσον και στην Έλεν νά σπκώσουν τά δυο βοηθητικά άκουστικά. “Ενώ εκείνος επαναλαμβάνει την έρώτηση:

—Παρτόν, δέν άκουσα καλά. Ποός είπατε;

—Είμαι ό Γιάρα Λούμπο.

— Δέν σός γνωρίζω, κύριε.
— Μή στεναχωριέσαι. Θά με μάθης γρήγορα.

Ο Ντέτεκτιβ άρχίζει νά κάνη τήν ύπομονή του:

— Λοιπόν: Τι ζητάς άπό μένα;
— Ένα έκατομμύριο δολλάρια, ή...

Κεραυνός στό κεφάλι

Ο Γκρής τόν κόβει:

— Από τό Ψυχιατρείο μου τηλεφωνείς;
— Είπα: Θέλω ένα έκατομμύριο δολλάρια...

— Δάνειο;
— Όχι: Λύτρα!

— Πώς;!, κάνει άνήσυχος τάχα ο Ντέτεκτιβ. Μήπως μ' έχεις άπαγάγει και δέν τό ξέρω;

— Άσε τ' άστεία, Γκρής. Καί στό δηλώνω γιά τελευταία φορά: Ή θ' άφήσης ένα έκατομμύριο δολλάρια στό μέρος που θά σου όρίσω, ή θά συναντηθής μαζί μου στό σημείο και τήν ώρα που έπίσης θά σου όρίσω με άλλο μου τηλεφώνημα. Δέν έχεις παρά νά διαλέξεις ένα άπό τά δύο. Κατάλαθες;

Ο Τζών Γκρής έξακολουθεί νά διασκεδάζη:

— Καί ό λόγος, άγαπητέ κύριε Γιάρια Λούμπο;

Ο τηλεφωνών μωρμουρίζει:

— Πρίν λίγο κατάφερα, επί τέλους, ν' άρπάξω τόν Τζάκ - Μπίλλ. Αυτόν που άπό καιρό τώρα,, στέλνεις νά με κατασκοπεύη.

— Έγώ;! κάνει χαμένα ό Ντέτεκτιβ.

Ο άγνωστος συνεχίζει:

— Νισάφι πιά! Ένα σωρό «δουλειές» μου χάλασε παναθεμά του! Έτσι ό μικρός σπιόνος σου βρίσκεται τώρα στό χέρι μου! Άν, λοιπόν, ένδιαφέρεσαι γιά τή ζωή του, κάνε όπως καταλαβαίνεις... θά τό ξαναπούμε!

Καί κλείνει τήν τηλεφωνική συσκευή.

Κεραυνός νάπεφτε στό κεφάλι του Ντέτεκτιβ δέν θά είχε χειρότερα άποτελέσματα πάνω του!

Ο Πίτερσον άκουμπώντας τό βοηθητικό άκουστικό στή θέση του, μωρμουρίζει ικανοποιημένος:

— Επί τέλους! Νά ό «άπό μηχανής Θεός» που δέν τόν περιμέναμε. Αυτός θά μάς άπαλλάξη άπό τόν άνυπόφορο τεντυμπό σου!

Ή Έλεν Φόρεστ δείχνει κατανόηση στή στενοχώρια του Ντέτεκτιβ:

— Έλα, Τζών... Μπορεί νά ήταν κανένας φασέρ... Στάσου νά πάρω άμέσως τό διαμέρισμά σου. Νά δής πώς ό Τζάκ - Μπίλλ θά βρισκετ' εκεί!

Άμέσως, παίρνει και ξαναπαίρνει στόν τηλεφωνικό δίσκο τόν αριθμό του φίλου της. Όμως κανένας εκεί δέν σπκώνει τό άκουστικό!

— Περύργο!, ψιθυρίζει ή δημοσιογράφος κλωμιάζοντας.

Μονάχα ό έπιθεωρητής διατηρεί τό κέφι του:

— Άκούς εκεί!, μωρμουρίζει. Νά ζητάν

ένα έκατομμύριο δολλάρια γιά τόν τεντυμπό! Έγώ θά πλήρωνα τόσα γιά νά τόν ξεφορτωθώ! Χά, χά, χά!...

Ο Τζών Γκρής συλλογιέται ψιθυριστά:
— Είναι φανερό πώς τόν άπαγάγε το Τζάκ δέν τόν ένδιαφέρουν τά λύτρα. Γι' αυτό ζητάει ένα ποσό που δέν μπορώ νά του τό δώσω. Θέλει νά με άναγκάσει νά προτιμήσω τή δεύτερη πρόταση: νά συναντηθώ, δηλαδή, μαζί του... Άλλά γιά ποιό λόγο, άραγε;!

Ο Πίτερσον γελάει:

— Μά γιά νά σέ «καθαρίσω», φίλε μου. Χά, χά, χά! Άρκετους άπό δαυτούς έχεις στείλει στήν ηλεκτρική καρέκλα!... Ύστερα, βάξεις και τόν Τζάκ νά του παίρνει στό ρουθούνια. Νά του χαλάη τίς «δουλειές»... — Έγώ;! κάνει πάλι χαμένα ό Ντέτεκτιβ.

Μά δέν προφθαίνει νά συνεχίσει. Ήν ίδια στιγμή κουδουνίζει πάλι τό τηλεφώνω.

Τό χέρι του Γκρής τινάζεται άμέσως σάν βολίδα. Άρπάζει τό άκουστικό. Τό κτυπάει σάν καστούκι στό μάγουλό του:

— Έμπρός, έμπρός;

Ο Πίτερσον, κι ή Έλεν ξαναφέρνουν σ' αυτιά τους τά βοηθητικά άκουστικά.

Και νά: Σχεδόν άμέσως γνώριμη σέ άλλους κεφαλά φωνή άποκρίνεται, άπό τή άλλη άκρη του σύρματος, στόν Ντέτεκτιβ:

— Γειά σου, Τζαγκρής! Έδώ... έγώ!

Έκείνος δέν τολμάει νά πιστέψη σ' αυτιά του:

— Ποιός; Ποιός «έσύ»;

— Έγώ καλέ: Έγώ ό Τζακμπίλλαρως είμαι!

Κλειδαρπαμένος κι έλεύθερος

Ο Τζών Γκρής δέν έχει καμιά άμφωβλία: ή φωνή που άκούει είναι τ'ού Τζάκ - Μπίλλ! Άλλά πώς; Άφού ό Γιάρια Λούμπο τόν είχε άπαγάγει, μπορούσε τώρα νά του τηλεφωνή;

— Πέο' μου, Τζάκ τόν ρωτάει. Βρισκείσαι στό χέρι του άπαγάγε σου;

— Άυτή τή στιγμή: όχι. Άργότερα: ναι.

Ο Ντέτεκτιβ δέν καταλαβαίνει:

— Μίλα καθαρά, παιδί μου! Έπείσεσ στό χέρι του Γιάρια Λούμπο;

— Ποιανού Γιάριαλουμπου; Έ γιά

τόν ξέρω: «Μαυροχρόνι». Παλτός μακαντάσης του πατέρα μου. Σέρνει πάνω του μία κομπούρα πάνω άπό έφτάμισυ κιλά!

— Και πού σε πήγε ο Μαυροχάρος;
— Σε μία μοναχική βιλλίτσα. Μακάρι να ξερα! Με άμπάρωσε με σαράντα κλειδαριές και λουκέτα. Ύστερα έφυγε...

— Εκεί θρίσκειαι τώρα;

— Όχι. Βγήκα να σου τηλεφωνήσω. Φοβήθηκα μή νομίσης πώς πήγα σε κανένα ονεμέ. Κι' όταν γυρίσα οπτι θάκανες το οδέρκο μου να πετάξη οπίσης!

Ο Ντέτεκτιβ ρωτάει χαμένα:

— Πώς;! Βγήκες;! 'Από πού βγήκες, βρέ θηρίο; Δέν είπες πώς...

— Ναι; με σαράντα λουκέτα. Μά ζέξα-σε άκλειδωτή τήν... καπνοδόχο του τζακιού. Κατάλαβες, Τζωγκρήκο;

— Τι να καταλάβω, άνόπτε! 'Αφού, όπως λές, θρίσκειαι τώρα έξω, τι χαομερός; Γύρισε άμέως στό οπί! Τοακίσου, είπα!

Ο Τζάκ - Μπίλλ τού άποκλείει:

— Άδύνατον! Κλέφτης είμαι να τού... τού σκάσω;

— 'Η είσοδος, άπ' τήν καπνοδόχο πού ζέφυγα, είναι λεύτερη. Θα ξαναγυρίσω σπτι δέσι μου. Κι' ούτε γάτος, ούτε θημιά...

Ο Γκρήκ ούρλιάζει τώρα:

— Τρελλάθηκες λοιπόν; Ξέρεις πώς μου ζήτησι για σένα λύτρα: ένα έκατομμύριο δολάρια;!

— Τόσο λίγα; κάνει με άπογοήτευσι ό τρομερός πισπιρίκος. Καί εγώ νόμιζα πώς άξιζα παραπάνω!

Ο Ντέτεκτιβ χάνει τήν ύπομονή του:

— Λοιπόν ά δέν γυρίσης τώρα άμέως στό οπί, θα σε έγκαταλείψω στό χέρια του άπαγωγέα σου! Κατάλαβες;

Ο Τζάκ μουρμουρίζει:

— Εμένα θα έγκαταλείφεις στό χέρια του άπαγωγέα μου, ή αυτόν στό... δικά μου;

Ο Πίτερσον πού παρακολουθεί, όπως ζέροουμε, τή συνδιάλεξη, έχει γίνει έξω φρενών. Ψιθυρίζει σιγά στόν Ντέτεκτιβ:

— Θαυμάζω τήν ύπομονή σου, Τζών! Άν ήμουν εγώ θα τού είχα πετάξει το άκουστικό στό... κεφάλι!

Ο Γκρήκ προστάζει τώρα άφριζοντας τόν Τζάκ - Μπίλλ:

— Δόσε μου γρήγορα τή χαρακτηριστικά του Γιάρα Λούμπο. Γρήγορα, είπα!

Ο διαβολεμένος... Σατανάς άρχιζει:

— Πρώτον ό «Γιαραλούμπος» όπως τόν λές του λόγου σου, είναι μετρίου άνασπής, μάλλον ψηλός, άρκετά κοντούτσι-κος, έλαφρώς άδύνατος και κάπως κοντρολός... Δεύτερον...

Μά τήν ίδια στιγμή ό μικρός διακόπτεται άπότομα. Βγάζει τρομαγμένο ζεφυντό:

— Άαα! Μ' έφαγε ό άράπαροος!

Ταυτόχρονα και ή τηλεφωνική σύνδεσις διακόπτεται.

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής παρατάει το βοηθητικό άκουστικό ζεκαρδσμένος στό γέλια:

— Επί τέλους! Τόν ξανάρπαξε ό άπαγωγέας του. Χά, χά, χά!.. Καί είχα τόσο άνησυχήσει μήν τού ζεφώνη και μής ζανακουβαλήθι εδώ!...

Ο Τζών Γκρήκ τριίζει τά δόντια του:
— Τρομερό παιδί!... Άν πέση, καμιά φορά, στό χέρια μου θά...

— 'Η Έλεν φόρεστ συμπληρώνει χαμογελώντας:

—... θα τόν άγκαλιάσις με λαχτάρα και θα τόν μουκέψης στό δάκρυα τής άγάπης και τής χαράς σου! Χά, χά, χά! 'Η ζερα, βέβαια, πώς άναπούσες τόν Τζάκ. Μά τόσο πολύ δέν τού φανταζόμουν!

Ο Ντέτεκτιβ τήν κυττάζει με μία άσάλευτα. Σά να παρακολουθί με προσοχή αυτά πού λέει. Μά μόλις τελειώνει, ψιθυρίζει:

— Όστε ό Γιάρα Λούμπο είναι νέγρος...

— Νά συναντηθίς, φίλε μου: θά ύπνωσιμένος σπτην πόρτα του άστυνομικού γραφείου.

— Πού πής, Τζών; ρωτάει ό Πίτερσον.

— Στο γραφείο μου. Θα περιμένω εκεί το δεύτερο τηλεφώνημα του άπαγωγέα.

— 'Η Έλεν άνησυχεί:

— Λογαριάζεις να συναντηθίς μαζί του;

— Ίως...

Ο έπιθεωρητής τήν κοροϊδεύει:

— Νά συναντηθίς, φίλε μου: θά γλυτώσις έτσι κι'... ένα έκατομμύριο δολάρια!

Μόνος τώρα ό διάσημος Έλληνοαμερικανός Ντέτεκτιβ προχωρεί πεζός για το διαμέρισμα πού μένει. Πρώτη φορά πού νοιώθει να έχη χάσει τήν ψυχραιμία του. Είναι φανερό πώς ή άπαγωγή του μικρού διαβολόκου του στοιχίσε άφάνταστα!

Και όμως, πριν λίγο καιρό, ό Τζάκ - Μπίλλ τού ήταν έντελώς άγνωστος. 'Η σκηνη τής πρώτης γνωριμίας τους ήταν άρκετά εύθυμη, αλλά και συγκινητική.

Ο Ντέτεκτιβ, καθώς προχωρεί άργά στό σκοτάδι, ζαναφέρνει τήν ιστορία αυτή στό νοού του. Τήν ζαναζη με τή φαντασία του. Άς τήν παρακολουθήσουμε και έμεις:

Ο γυιός του Κακούργου

Ο Τζών Γκρήκ θρισκόταν και τότε — όπως άπόψε — στό φίλου του Πίτερσον. Κουβένταζαν κουτσοπίνοντας δυο ποτήρια ούίσκου...

Ξαφνικά μία βίαια σπρωξιά κάνει τήν πόρτα του άστυνομικού γραφείου να άνοιξη διάπλατα. Ένας μικρός γεροδεμένος ζανθός άλπτάκος παρουσιάζεται άγέρως στό κατώφι της. Προχωρεί με θράσος μέσα. Στρατώνεται —κρατώντας ένα γράμμα— μπροστά στους δυο άνδρες. Καί, κυττάζοντας τους θαρρετά, με τή πανέξυπνα κι' άεικίνητα μάτια του, ρωτάει ζωηρά:

— Δέν μου λέτε: Ποιός από εσάς τους δυο είναι ό Πίτερσον;

Ο Γκρήκ τόν διαρθώνει:

— Ο «κύριος» Πίτερσον θέλει να πής, παιδί μου. Έτσι;

— Όχι, κάνει ό μικρός. Τόν Πίτερσον τόν σκέτο ζητώ. Σ' αυτόν μούπανε να δώσω τούτο τού γράμμα.

— Εγώ είμαι μουρμουρίζει έτοιμος να έκραγη, ό έπιθεωρητής. Καί άπλώνει το

χέρι του να πάρη τὸ φάκελλο.

— Τὴν ταυτότητά σου, κύριος!, τοῦ κά-
νει σοβαρὰ ὁ ἀλπτάκος.

Ὁ Πίτερσον τὰ κάνει γιὰ λίγες στι-
γμὲς μπροστὰ στὸ φοβερὸ θρόσος τοῦ μι-
κροῦ παιδιοῦ. Τοῦ φωνάζει τώρα δυνατὰ
καὶ ἀγρία:

— Δόσε μου τὸ γράμμα, νέντυ - μπού!
Θὰ σοῦ ζερριζῶω τὰ αὐτὰ!

— Μὴν κάνης τὸν κόπο, τοῦ ἀποκρίνε-
ται ἀτάραχος ὁ μικρὸς. Καὶ ποῦ τὰκω τ'
αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ σ' ἀκούσω, ὅσο κι'
ἀν φωνάζης!

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιμένει:

— Εἶμαι ὁ Πίτερσον, ὁ ἐπιθεωρητής!

— Κι' ἐγώ: ὁ Τζάκ - Μπίλλ, ὁ «Τετραπέ-
ρατος»! Κατέβαινε, τὸ λοιπόν, τὴν ταυτότη-
τα καὶ ἄσε τίς ἀγριάδες!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γι-
κά:

— Σκασμός, ἀναιδέστατε!

Ὁ ἀδειλίστος ἀλπτάκος κινεῖ τὸν κλει-
στὸ φάκελο ποῦ κρατᾷ, στὴν τσέπη τοῦ
παντελονιοῦ του. Τὸν κυττάζει ὀπειλιτι-
κά:

— Κάτω τὸ χέρι, μπάριμα Πούρο, νὰ
μὴ γίνουμὲ μαλλιὰ κουβάρια!

Ὁ Ντέτεκτιβ, ποῦ παρακολουθεῖ τὴ σκη-
νὴ, ξεσπᾷ σὲ πλατὺ καλόκαρδο γέλιο
τοῦ:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χάααα!

Ὁ Πίτερσον γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει:

— Τὰ θάλεπεις, κύριε Τζῶν Γκρήκ; Αὐ-
τὴ εἶναι ἡ σημερινὴ γενιά! Τεντυπού-
δες ὅλοι!

«Ὅμως ξεφνικά κάτι παράξενο γίνεται:
Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος «Τζῶν Γκρήκ»
ὁ ἀλπτάκος μένει ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν χτύ-
πησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Κυττάζει μὲ
μάτια ὀρθάνοιχα ἀπὸ κατάπληξι, θαυμασμό,
ἀλλὰ καὶ ἐκθρότητα τὸν Ντέτεκτιβ. Τὸν
ρωτᾷει χαμένα:

— Πῶς;! ἐσύ;! Τοῦ λόγου σου εἶσαι ὁ
Τζωγκρήκ;

— Ναι, τοῦ κάνει αὐστηρὰ ἐκεῖνος. Νὰ
μοῦ μιλάς ὅμως στὸν πλθθυντικὸ.

— Γιατί; Ἀφοῦ εἶσαι ἕνας! Ἄλλος
Τζωγκρήκ δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο!, τοῦ
ἀποκρίνεται τὸ γεροδεμένο ξανθὸ ἀγόρι
μὲ τὰ τετραπεράτα σπινθηροβόλα μάτια.

Ὁ Ντέτεκτιβ μαλακώνει τὴ φωνή του:

— Μὲ ζέρεις, παιδί μου;

— Ὁ πατέρας μου σὲ ἤξερε. Καὶ θὰ σ'
ἔστελνε στὸν ἄλλο κόσμο!... Μὰ δὲν πρό-
κανε.

— Γιατί;

— Πρόλαβες τοῦ λόγου σου. Τὸν ἔστει-
λες στὸν ἠλεκτρικὸ... καναπέ!

— Ἦταν κακοῦργος;

— Αὐτὴ ἴτανε ἡ δουλειά του!

Ὁ Τζῶν Γκρήκ χαμογελάει μὲ συμπό-
νυα:

— Τότε; Ἔκανα ἄσχημα, μικρὲ μου; Τί
λές κι' ἐσύ;

— Ὁχι. Καλὰ ἔκανες! Μὰ νὰ ζέρης πάλι
καὶ ἐσύ δὲν θάχης καλὸ τέλος. Τ' ἀρκί-
οπτικὰ πάνω στὸν τάφο του...

— Νὰ μὲ σκοτώσης;

— Κάτι χειρότερο: Νὰ γίνω καλύτερος

Ντέτεκτιβ ἀπὸ σένα! Νὰ σὲ σθῆσω ἀπ' τὸ
χάρτη!

Ὁ Πίτερσον δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ
τὴν ἀγανάκτησί του:

— Τὸν ἄκους, Τζῶν; Ἔτσι μοῦρχειται
νὰ τὸν πατήσω κάτω σὰν σκουλήκι!

Ὁ μικρὸς τὸν κυττάζει ἀγέρωχα:

— Σιγά, μπάριμα Πούρο; Θὰ λεκιάσῃς
τὴ σόλα τοῦ παπουτιοῦ σου!

Ἀμέσως, ζαναγουρίζοντας, ρωτᾷει τὸν
Ντέτεκτιβ:

— Δὲν μοῦ λές, Τζωγκρήκ; Τοῦ λόγου
του εἶναι ὁ Πίτερσον ποῦ ζήτᾳ;

— Ναι.

Ὁ ἀλπτάκος θγάζει ἀμέσως ἀπὸ τὴν
τσέπη του τὸ γράμμα. Τὸ προτείνει στὸν
ἐπιθεωρητὴ:

— Πάρτο, τοῦ κάνει. Ἄπαξ κι' ἀφοῦ μοῦ
λέει ὁ Τζωγκρήκος πῶς ἐσὺ τοῦ λόγου
σου, εἶσαι, ἐντάξει. Δὲν χρεάζεται ταυ-
τότητα.

Ὁ Πίτερσον ἀρπάζει τὸν κλειστὸ φά-
κελλο. Τὸν ἀνοίγει νευριασμένος. Κάθε-
ται μηχανικὰ στὸ γραφεῖο του. Ἀρκίζει νὰ
διαβάξῃ.

Ὁ Τζῶν Γκρήκ κυττάζει μ' ἐνδιαφέρον
τῶρα τὸν μικρὸ:

— Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;

— Δὲν ἄκουσες; Μωπία στ' αὐτὰ ἔ-
χεις; Μὲ θαφτίσανε; Τζάκ - Μπίλλ. Ἄλλὰ
ὄλοι μὲ φωνάζουσε «Τετραπέρατο»!

— Τὴ δουλειά κάνεις;

— Περιμένω νὰ μεγαλώσω!

— Κι' ὅλα μεγαλώσης;

— Δὲν εἶπαμε; Θὰ γίνω Ντέτεκτιβ! Θὰ
καθαρίσω τὴν Ἀμερικὴ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀν-
θρώπους σὰν τὸν πατέρα μου!

— Τὸν πατέρα σου πῶς τὸν λέγανε;

Ὁ ἀλπτάκος ἀναστενάζει:

— Εἶχε πολλὰ ὀνόματα... Ἡ κληρονομιά
ποῦ μοῦ ἄφησε ἴτανε δὴθ ἀλίτσος: ἡ μιά
μὲ ταυτότητες, καὶ ἡ ἄλλη μὲ μαχαίρια καὶ
κουμπούρια!

— Πῶς τὸν λέγανε; Ζαναρωτᾷει μὲ με-
γαλύτερο ἐνδιαφέρον ὁ Ντέτεκτιβ.

— Ποῦ θές νὰ θυμάμαι; τοῦ ἀποκρίνε-
ται. Ἰσως ἀπὸ κάθε «δουλειά» ποῦκανε,
ἄλλαξε ρούχα καὶ ὄνομα. Καὶ τὰ δύο εἶ-
χανε λερωθῆ!...

— Καὶ ποῖ ἴτανε τὸ τελευταῖο τοῦ ὀ-
νομα;

Ὁ «Τετραπέρατος» ξεφεύγει πάλι σὰν
χέλι:

— Μακαρίτης. Ἔτσι λέγεται τώρα.

Ὁ Ντέτεκτιβ καταλαβαίνει πῶς αὐτὸ τοῦ
παιδὶ ντρέπεται νὰ πῆ ποιοῦ ἀπαισιοῦ
κακοῦργου γυιὸς ἴτανε. Καὶ δὲν τὸν ζα-
ναρωτᾷει. Σέβεται τὸ μυστικὸ του.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ ἐπιθεωρητὴς, τε-
λειώνοντας τὴν ἀνάγνωσι, σπκάνεται ἀπὸ
τὸ γραφεῖο του μουρμουρίζοντας:

— Ἀνώνυμο γράμμα. Κάποιος ἠλίθιος νό-
μισε πῶς μπορεῖ νὰ μοῦ σκαρώσῃ φάρσα.
Χά, χά, χά!

Ἀμέσως ρωτᾷει τὸν μικρὸ, δεικνοντάς
του τὸ γράμμα:

— Δὲν μοῦ λές ἐσύ; ποῖος στῶδωσε νὰ
μοῦ τὸ φέρης;

— Ὁ ἴδιος, τοῦ ἀποκρίνεται.

— Ποιός ίδιος;
— Εκείνος που μούδωσε και τὰ πέντε
δολλάρια γιά τόν κόπο μου.
— Διπλαδί: Τι άνθρωπος ήτανε;
— Κουβαρντάς! 'Εγώ και με πέντε σέν-
τα θα τόφερνα...

Ο Πίτερσον δαγκώνει με λύσσα τό
πούρο του:

— 'Εξω, παλποαλήτη! 'Εξωωω!

Και με δυό - τρείς γερές σπρωξιές τόν
πετάει από τό γραφείο. Βροντοκτυπάει πι-
ου του τήν πόρτα:

— Είδες άναίδεια, Τζών;! Είδες θρά-
σος;! 'Ανατροφή είναι αύτή;!

— Ασφαλώς όχι, του άποκρίνεται ό
Γκρήκ χαμογελώντας. 'Ενας άνθρωπος με
ανάτροφη δέν θα τόν έλεγε ποτέ «παλπο-
αλήτη»!

Ο Πίτερσον καταλαβαίνει τό λάθος
του. Και φυσικά θυώνει περισσότερο:

— Σιωπή!, φωνάζει. Γιά να τό είπα έ-
γώ, έτσι θάσαι. Πάει, τέλειωσε!

Τό ίδιο εκείνο βράδυ, ό Τζών Γκρήκ
φθάνει καθυστερημένος στο διαμέρισμά
του. Ξεκλειδώνει τήν πόρτα. Προχωρεί
στον προθάλαμο. Όμως ξαφνικά σταματά-
ει. 'Αφουγγράζεται άνησυχος: 'Από τό θά-
θος άριστερά, που βρίσκεται τό γραφείο,
φθάνουν στα αύτιά του παράξενοι θόρυ-
θοι. Σά να μετακινούνται έπιπλα. Σά ν' ά-
νακατεύονται χαρτιά...

Ο Ντέκτεκτιβ προχωρεί άθόρυβα πατών-
τας στις μύτες τών παπουτσιών του. Φθά-
νει έξω από τή μισοκλεισμένη πόρτα του
γραφείου του. 'Αφουγγράζεται άκόμα γιά
λίγες στιγμές. Τέλος, και με μία θιαία
σπρωξιά, τήν άνοίγει διάπλατα. Μπαίνει ά-
πότομα μέσα με σφιγμένη γροθιά.

Και νά: τό άναπάντεχο θέσμα που άν-
τικρύζει κάνει τό άγριεμένο πρόσωπό του
κατάπληκτο. Ταυτόχρονα μία γνώριμη ζωη-
ρή φωνή τόν μαλλώνει:

— 'Αργος, μωρέ Τζωνγκρήκο! 'Ελα, τό
λοιπόν, και δέν ζέρω τι να κάνω τούτα τό
παλπόχαρτα: Σου χρειάζονται ή να τό πε-
τάξω;

— 'Εσύ εδώ;! ρωτάει χαμένα ό Ντέκ-
τεκτιβ. Πώς μπόρεσες να μπεις μέσα;

Η ζωηρή φωνή του άποκρίνεται με άυ-
τοπεποιθσία:

— 'Ο,τι θέλω τό μπορώ!

Και χτυπώντας τόν Τζών Γκρήκ φιλικά
στον ώμο, συνεχίζει χαμογελώντας:

— Άε,ντε και καλορριζικός νάσαι, ά-
φεντικό. 'Εχω μία ώρα που έπιασα δουλειά.
Τό Σάββατο θυμήσου μου να σου κανονί-
σω τό μισθό θα μου δίνης.

Είναι ό Τζάκ - Μπίλλ, ό «Τετραπέρα-
τος». Ο γεροδεμένος ξανθός άλπτικός.
Ο γιούς του άγνωστου κακούργου που ό
Τζών Γκρήκ είχε στείλει κάποτε στην ή-
λεκτρική καρέκλα.

Ο Ντέκτεκτιβ που ζέρει πόσο γερη κι'
απαρδασιστή είναι ή πόρτα του διαμερίσμα-
τό του, τόν κυττάζει με θαυμασμό:

— Πώς βρέθηκες εδώ; 'Από που μπή-
κες;

'Εκείνος του άποκρίνεται οσοδάρως:

Ο τρομερός Γιάρα Λούμπο είχε κλειδαμπαρώσει
γερά τόν Τζάκ - Μπίλλ μέσα στο άπόμειρο άντρο
του. Όμως ό διαβολομένος τέντυ μπου...

— Θα μπορούσα να διαρρήξω τήν κλει-
δαριά τής πόρτας σου. Μα οι εύκολες δου-
λειές δέν μου άρέσουν. 'Ετσι, τριήσσια
κάτω του ύπόγειο. 'Υστερα σκαφάλωσα
άπό τή στενή καταπακτή που άδειάζουν
τά οκουπιδιά τους τό διαμερίσματα τής
πολυκατοικίας. Δυσκολεύτηκα, μέθαις ό φου-
καράς. Καθώς άνέβαινα μάλιστα, έφαγα
και δυό - τρείς οκουπιδιές στο κεφάλι!

— Πώς έμαθες που κάθομαι;

— Μόλις με πέταξε άπ' τό γραφείο του
ό μπάρμπα Πούρος, ρώτησα κάποιον πολι-
τομάνο.

— Και τι ήρθες να κάνης εδώ;

— Νά σου δουλέψω και να μάθω τήν τέ-
χνη.

— Ποιά τέχνη;

— Τή «ντεκτεκτική», που λένε. Θα
οκουπιζώ τό διαμέρισμα. Θα συγγριζώ τό
γραφείο. Θ' άπαντάω στο τηλεφώνο. Θα σου
κάνω τα θελήματα. Θα σε βοηθάω και στη
«δουλειά». Καθ' όταν, καμ'ά φορά, κινδυ-
νεύσης, μη φοβού. 'Εγώ είμαι εδώ!

Ο Τζών Γκρήκ τόν ρωτάει με συμπά-
θεια:

— Θέλεις να γίνης άστυνομικός;

— Χίλιες φορές καλύτερο από σένα!
Νά σε οθλώ άπ' τό χαρτί! Δέν είπαμε;
Ο Ντέκτεκτιβ τόν δοκιμάζει:

— Δυστυχώς δέν μπορώ να σε κρατήσω,
παίδι μου. Πήγαινε στο καλό.

— Δέν πάω πουθενά!, επιμένει ό άλ-
τάκος. Θα γίνη αυτό που λέω έγώ!

— Κι' άν σε πετάξω έξω με τής κλωτσιές,
τι θα ής;

— Πώς είσαι... μουλάρη!

— Ο Γκρήκ κάνει πώς άγγιζει. Τόν απρώνει προς την έξοδο:

— Έξω λοιπόν... Έξω από το γραφείο μου!

— Ο μικρός τόν κυττάζει άταραχος:

— Κάτω τὰ χέρια σου, Τζωγκρήκ... Τι θέλεις, δηλαδή: Ήγιάλλος και άφεντικό να παίξουμε γροθιές;

— Και συνεχίζει οε τόνο έλαφρά παρακλιτικό:

— Άσε με, τὸ λοιπόν, ήσυχο... Βλάκας είσαι και δέν καταλαβαίνεις;

— Τι;

— Άμα με διώξης τι θά γίνω; Οι «συνάδελφοι» τού μακαρίτη πατέρα μου με κυτάνε σαν ξερολούκουμο! Πώς και πώς θέλουνε να με κάνουνε ταιριάκ τους. Ο Θεός μονάχα ξέρει πώς καταφέρνω και τούς ξεγλιστρώ τούσον καιρό! Ο «συκωρεμένος», θάλπει με εϊκε κάνει σαϊνι στή δουλειά: Άνοιγω και τήν πιό δύσκολη κλειδαριά... Περνάω τή σφαιρα άπ' τὸ δακτυλίδι... Πετώ μαχαίρη και οκίζω τήν τρίχα στή δυό... Τὸ λοιπόν, τι προτιμάς να γίνω; Κακούργος σαν και αὐτός, για ἄστυνομικός σαν και σένα; Θέλω να πώ: καλύτερος από σένα!

— Ο Τζών Γκρήκ χαμογελάει:

— Καλά, Τζάκ... θά μείνεις κοντά μου... Γράμματα ξέρεις;

— Κάτι λίγα. Για μιὰ άρ' ανάγκης.

— Θά σου πάρω δάσκαλο. θά μελετάς πολύ. Θέλω να μορφωθής.

— Έν τάξει.

— Άλλά μ' έναν δρο: θά πάψης να ενδιαφέρεσαι για τὰ «ντετεκτιβικά», όπως τὰ λές. Και δέν θ' ανακαταναίσι ποτέ στή δουλειά μου. Για σένα δέν θά υπάρχουνε παρά μόνο τὰ μαθήματά σου. Κατάλαβες;

— Ο Τζάκ - Μπίλλ μουρμουρίζει με κάποια δυσφορία:

— Κατάλαβα...

.....
 Άπό τήν άλλη μέρα κι' όλας ὁ χαριτωμένος άλπτάκος, μπαίνει στα θάσανα τών πολιτισμένων ανθρώπων.

— Ο Τζών Γκρήκ τόν παραδίνει στή φίλη τού δημοσιογράφου:

— Έδωσε ὅσα λεφτά χρειαστοῦν Έλεν, και κάνει ὅ,τι καταλαβαίνεις... Άγόρασε τού καινούργια κοστοῦμα. Θέλω να γίνη ένας κύριος καθώς πρέπει!

— Ότε με τὰ κοστοῦμα γίνονται οι «καθὸς πρέπει» κύριοι; ρωτάει ὁ Τετραπέρατος. Τότες εγὼ προτιμῶ να φορῶ τὸ μπαλωμένο παντελονάκι μου...

— Η Έλεν τόν ἔχει συμπαθήσει από τήν πρώτη στιγμή. Έτσι, αναλαβαίνει πρόθυ-

μα τόν έξωραϊσμό του: Τού κόδει, στόν κουρέα, τὰ μαλλιά. Τόν υποχρεώνει να κάνει μπάνιο με ἔρτα σαπουνάδες. Τόν δάζει να κόψη τὰ μεγάλα νύχια τών χειρῶν και τών ποδιῶν του.

— Ο Τζάκ διαμαρτυρεται:

— Έ, κυρα - Τέτοια: Δέν θά σταματήσης τὰ «κλαδέματα»; Κοντεύω να μείνω ὁ μισός!

— Η δημοσιογράφος τόν πηγαίνει μετά στα μαμαζιά. Τού αγοράζει κοστοῦμα, πουκαμισα, παπούτσια, εσώρρουχα, κλάτσες...

— Ο τρομερός πσιπρίκος δέχεται ν' άλλόξη ὅλα τ' άλλα πού φοράει ἔκτός άπ' τὸ μπαλωμένο παντελόνι του.

— Δέν θέλω να γίνω «κύριος καθώς πρέπει», διαμαρτυρεται. Τις δολοφονίες πούκανε ὁ πατέρας μου κάτι τέτοιοι καλοντυμένοι κύριοι τόν πληρώνω να τίς κάνη...

— Και προσθέτει στήν Έλεν άναστενίζοντας:

— Μη με βλέπης μικρό, κυρά μου. Έκχουνε ὄη πολλά τὰ μάτια μου!

— Έκείνη ἐπιμένει ν' άλλόξη τὸ μπαλωμένο παντελόνι.

— Άμυδλωτο παντελόνι δέν φοράω εγὼ! τίς λέει.

— Μά γιατί, Τζάκ;

— Είναι τὸ «σῆμα κατατεθέν» μου! Εϊχα καλή μάνα εγὼ πού με θάλπει. Μά πέθανε, ἡ φοκαριάρα, άπ' τὸ μαράζι της για τίς «δουλειές» πού ἔκανε ὁ πατέρας. Και τή νύχτα πού ξεψυχοῦσε στήν ἀγκαλιά μου, θυμάμαι πώς μοῦπε: «Στή ζωῆ σου, γυϊόκα μου, μη ντρέπῃσαι να φορᾷς παντελόνι μπαλωμένο πίσω. Φτάνει τὰ μαλωμένα αὐτὰ να μην ἔχουνε γίνει από καθασιό. Μά από τιμή, φιλότιμο και περηφάνεια!»

— Άμερικανίδα ἦταν και ἡ μητέρα σου, Τζάκ; ρωτάει ἡ Έλεν.

— Ο πσιπρίκος κουνάει άρνητικά τὸ κεφάλι του:

— Όχι. Κρητικιά!

— Δηλαδή: Έλληνίδα;, τόν ξαναρωτάει.

— Ο μικρός νευριάζει:

— Κρητικιά, εϊπα!

Μα τὰ θάσανα τού Τετραπέρατος δέν τελειώνουν εδῶ...

Πρῶτ - πρωί, τήν άλλη μέρα, παρουσάζεται στό διαμέρισμα ένας άξιοβήριτος και κωμικοτραγικός ἀνθρωπάκος: Κιτρινάρης, σκελετωμένος, άξύριστος, ψοφοδής. Με χοντρά γυαλιά στα νυσταγμένα του μάτια. Με πρασινισμένο σακκάκι. Με φιλό σκληρό κολλάρο και μανικέττια πού κάποτε ἦταν άσπρα...

— Ο Τζών Γκρήκ τόν συνιστᾷ στόν Τζάκ - Μπίλλ:

— Είναι ὁ κύριος δάσκαλος πού θά σου μάθη γράμματα.

— Ο Τετραπέρατος ρίχνει μᾶ εζεταστική ματιά στό δάσκαλο πού ἔχει τὰ κακά του χάλια:

— Και γιατί να μάθω γράμματα; ρωτάει άπορώντας. Για να καταντήσω και εγὼ ἔτσι;!

Και στό πιό σκοτεινὸ ἔγκλημα, πάντα θά βρεθῆ κάποια χαραμάδα για νὰ φωτίσῃ τὴ Δικαιοσύνη.

Μιά συνταρακτική είδηση

"Ολ' αυτά κι' άλλα ακόμα φέρνει στο νου του ο Τζών Γκρήκ καθώς προχωρεί νύχτα και πεζός προς το διαμέρισμά του.

Μα νά: Ξαφνικό φρενάρισμα αυτοκινήτου ακούγεται πλάι του. Ταυτόχρονα και μία ανήσυχη γνώριμη φωνή:

— Τζών!

Ο Ντέτεκτιβ σταματάει:

— Τι συμβαίνει!

"Ελεν:

"Η δημοσιογράφος ανοίγει με βίαιη τήν μπροστινή πόρτα του αυτοκινήτου της:

— "Ελα γρήγορα μέσα. Σου φέρνω μία συνταρακτική είδηση!

Λίγες στιγμές μετά ο Ντέτεκτιβ βρίσκει τα καθισμάτια πλάι της. Το αυτοκίνητο έχει ξεκινήσει.

— Λοιπόν; ρωτάει περίεργος ο Γκρήκ.

"Η ξανθεία "Αμερικανίδα του εξήγησε:

— Πριν λίγο ο επικεφαλής κάποιου περιπολικού αυτοκινήτου τηλεφώνησε στον Πίτερσον πώς κάποιος τηλενόστωμος μαύρος βρέθηκε χτυπημένος στο κεφάλι και άναίσθητος, σε ένα απόμερο και σκοτεινό δρομάκι του Χάρλεμ. Οι αστυνομικοί τον συνέφεραν και έτοιμάζονταν να τον φέρουν στην "Αστυνομία. Όμως ο "Ηρακλής" αυτός, με μερικές ξαφνικές και γρήγορες γροθιές του, τόν σπύρισε κάτω δεξιά και άρστερα. Κι' όμως, βάζοντάς το στα πόδια, εξαφανίστηκε.

— Λοιπόν;

— Ο επικεφαλής του περιπολικού ανέφερε στον Πίτερσον και κάτι άλλο: Πώς κάποιος από τους βοηθούς του άνεγνώρισε τον γιγαντώσιμο νέγρο. Είναι, όπως λέει, ο γνωστός στον υπόκοσμο με το παρατσούκλι: "Μαύρος Χάρος".

Ο Τζών Γκρήκ νικάεται οα να δέχτηκε ηλεκτρική εκκένωση εκατό χιλιάδων βόλτ:

— Πώς; ! Ο "Μαυροχάρος"; ! Αυτός που μάς έλεγε ο Τζάκ - Μπίλλ;

— Φυσικά, Τζών. Και νομίζω πώς θα τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι ο Τετραπέρατος και πήγαινε να τον ξανακλεδώσει στο άντρο του...

Ο Ντέτεκτιβ συμπεραίνει.

— Άρα: ο Τζάκ - Μπίλλ βρίσκεται πάλι έλευθερος. Πάμε λοιπόν στο γραφείο μου. Όπου νάβαι να γυρίσω...

Και νά: Μόλις φθάνουν εκεί κουδουνίζει το τηλέφωνο.

— Αυτός θάβαι!, κάνει χαρούμενη η "Ελεν.

"Βοήθεια! θα με σκοτώσει!")

"Όμως όχι. "Η φωνή που ακούγεται αυ-

τή τη φορά είναι βαρεία και θραυκή:

— Λοιπόν; "Αποφάσισες Τζών Γκρήκ;

— Τι ν' αποφασίσω;

— Θα πληρώσω το ένα εκατομμύριο δολάρια για τόν πιτσιρίκο σου, η θάρρης να συναντηθούμε;

Ο Ντέτεκτιβ γελάει:

— Ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Ο μικρός δέν βρίσκεται πια στα χέρια σου, Μαυροχάρε! Βάλε, λοιπόν, κανένα τσιρότο στο κεφάλι σου και άσε με ήσυχο μέχρι να καταφέρω να σου φορέσω τις χειροπέδες.

Ο "Γιάρ Λούμπο" καγχάζει:

— Κάνεις μεγάλο λάθος, έξυπνάκια μου! Χό, χό, χό! Το "πουλάκι" δέν έκανε φτερά! "Εδώ πλάι μου βρίσκεται. Και αν απεθώμισες να ακούσεις τη φωνούλα του, άκου την.

Μεσολαβεί κενό μερικών δευτερολέπτων. "Υστερα άντηχει ανήσυχη η φωνή του Τζάκ - Μπίλλ.

— Σώσε με, Τζωγκρήκ! Ο Γιάρ Λούμπο θα με σκοτώσει! Σώσε με!

— "Όστε ξανάπεσε, Τζάκ, στα χέρια του; ρωτάει με άγνωσία ο Ντέτεκτιβ.

"Η ίδια φοβισμένη φωνή του Τετραπέρατου του άποκρινεται:

— Σώσε με, Τζωγκρήκ! Ο Γιάρ Λούμπο θα με σκοτώσει! Σώσε με!

"Άμεσως ξανακούγεται η φωνή του κακούργου:

— "Αν λοιπόν δέν έκπς να πληρώσω τα λύτρα, έλα άπόψε να με βρής...

— Πού; ρωτάει άγρια ο Τζών Γκρήκ;

— Στο δάσος του Χάρμπ.

— Τι ώρα;

— Μεσάνυχτα παρά ένα λεπτό.

— Συμφωνώ: Θα έλθω μονάχος μου.

— Και άπολος.

Ο Ντέτεκτιβ πού δέν κρατάει ποτέ όπλα, συμφωνεί:

— Φυσικά. "Άφου άπαγορεύεται η ... όπλοφορία.

— Σε περιμένω, λοιπόν. "Άλλοίως ό κανάκης σου θα πεθάνη!

Πρώτος ο Ντέτεκτιβ καταβάζει το άκουστικό. "Η "Ελεν, κάνοντας και αυτή το ίδιο, τόν ρωτάει:

— Φαίνεται πώς ο κακούργος, δραπετεύοντας από τούς άστυνομικούς πού τόν συνέφεραν, κατάφερε να βρή και να ξαναπίσει τόν Τζάκ. "Εται, Τζών;

— "Οχι, "Ελεν. Ο Γιάρ Λούμπο, η ό Μαυροχάρος, δέν κρατάει πια αικμάλωτο τόν Τζάκ - Μπίλλ.

— Τρελλάθηκες; ! Δέν ακούσαμε, λοιπόν, τη φωνή του; !

— Βεβαίως τήν ακούσαμε. Δέν πρόσσεξες όμως πώς κάθε φορά έλεγε τα ίδια ακριβώς λόγια.

— "Ήταν αστισμένοι...

— "Οχι. "Ήταν... ήχογραφημένος. Μιλούσε από ταινία μαγνητοφώνου!

— Δίκνο έχεις, Τζών! Και θα πäs στο ραντεβού;

— Είμαι υποχρεωμένος, "Ελεν.

— Μα άφου δέν κρατάει στα χέρια τόν Τζάκ...

— Κρατάει όμως τήν περιέργειά μου:

θέλω να μάθω τι με θέλει. Και τώρα πήγαινε, "Έλεν... Κοιμήσου και μία νύχτα νωρίς.

"Όμως ή δημοσιογράφος αντί να πάν να πλαγιάσει, φθάνει άλαφιασμένη στο γραφείο του Πίπτερον:

— Είναι φοβερό, Μαίτρ! 'Ο Τζών και ο μαύρος κακούργος θα συναντηθούν άπόψε τὰ μεσάνυχτα στο δάος του Χάρμη!

Ραντεβού στο σκοτάδι

"Έτσι και έγινε: Παρά ένα λεπτό άκρως ή άδειλάστος Τζών Γκρής σουλατάρει σφυρίζοντας εϋθυμα στο μικρό και πυκνό δάος.

Και νά: Ξαφνικά θαρεία και άργά θήματα άκούγονται να πλησιάζουν...

Λίγες στιγμές μετά, σταματάει μπροστά του, στο σκοτάδι, ή σιλουέττα ενός γιγαντώσιμου μαύρου. 'Η θαρεία βραχνή φωνή του άκούγεται παραξευμενή:

— 'Ηρθες λοιπόν, Τζών Γκρής;!

— Μήπως είχες την άπάται να σέ φοβηθώ;

'Ο Γιάρα Λούμπο, ή Μαυροχάρος, τόν πλησιάζει περισσότερο. Στο δεξί του χέρι σφιγγει τή λαθή ενός μαχαίριου:

— Σε κάλεσα για να κουβεντιάσουμε σάν φίλοι!, μουρμουρίζει.

— Και τὸ μαχαίρι τὶ σού κρείβεται;!, τόν ρωτάει άδιάφορα ή Ντέτεκτιβ.

Ταυτόχρονα όμως και με ταχύτητα δο-

'Ο Γιάρα Λούμπο δέχεται τρομακτικό κτύπημα στο κεφάλι. 'Ο μικροσκοπικός Τζάκ Μπίλλ καταφέρνει να δαμάσει τόν γιγαντώσιμο και θηριώδη νέγρο!

λίδα τινάζει τὸ μπράτσο του. 'Αρπάζει άπό τὸν καρπὸ τὸ χέρι τοῦ μαύρου κακούργου. Με τήν υπεράνθρωπη δύναμή του τὸ στρίβει σέ σημείο εξαρθρώσεως. 'Ο άδάστακτος πόνος κάνει τήν παλάμη τοῦ Γιάρα Λούμπο νά παραλύσει. Τὸ μαχαίρι ξεφεύγει άπ' αὐτήν. Πέφτει κάτω. 'Η αίκμηρή λάμα του καρφώνεται στο χῶμα.

'Ο Τζών Γκρής σκύβει ήρεμος και τὸ σπκάνει. Τὸ προτείνει στὸν τρομερὸ μαύρο γίγαντα άπό τόν όποιο, πρὶν μία στιγμή τὸ είχε άφαιρέσει:

— Πέταξέ το, τοῦ λέει. Είναι ντροπή σου νά δείκνεις πῶς με φοβάσαι!

'Ο κακούργος τὸ άρπάζει άπό τή λαθή κυττάζοντας με θανατερὸ μίος τόν Ντέτεκτιβ. Μένει για λίγες στιγμές άναποφάσιστος τρίοντας τὰ σφιγμένα δόντια του. Τέλος κάνει μία άπότομη κίνηση τοῦ χερσὸ του. Πετáει τὸ μαχαίρι με περιφρόνησι πέρα...

— Λοιπόν: τι ζητás άπό μένα; ρωτάει ή Γκρής.

— Έχεις έρθει μονάχος εδῶ;

— Φυσικά. Μόνον οι δειλοί σπίνουνε παγίδες!

— Έχω τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου, Γκρής;

— Ναι. Έλεγε λοιπόν τι θέλες.

'Ο γιγαντώσιμος μαύρος μουγγρίζει άγρια:

— Νά σέ σκοτώσω! "Αν δέν βγῆς άπ' τή μέση, δέν θά μπορέσω νά "δουλέψω". Έκτός άν...

— Τι;

— Έκτός άν γίνης φίλος μου. φίλος και συνεργάτης! Με τὸ άζημίωτο, βέβαια. Θά χορτάσης «δολάρια», κοντά μου!

'Ο άστυνομικός έπιμένει:

— Είμαι ή Πίπτερον, ή έπιθεωρητής!

— Κι' εγώ ή Τζάκ - Μπίλλ, ή «τετραπέρατος»! τὸ άπακρίνεται ή μικρός.

— Δηλαδή; Νά σέ βοηθάω στις ληστείες και στους φόνους;
 — Όχι. Νά κάνης μόνο «στραβά μάτια».
 — Και τί σφέλος θά έχω άν...
 — Πρώτα - πρώτα θά σου δώσω πίσω τόν Τζάκ - Μπίλλ...
 — Και τό... μαγνητόφωνο μαζί; ρωτάει σοβαρός ό Ντέτεκτιθ.
 'Ο Γιάρα Λούμπο κάνει νά συνεχίση σά νά μή τόν άκουσε:
 Μά κόβεται άπότομα. Τήν ίδια στιγμή κάπι άπροσδόκητο γίνεται:

Σωτήρας ούρανοκατέβατος

'Από κάπου έκει κοντά, και πίσω άπό τούς χοντρούς κορμούς τών δέντρων, άκούγεται ξαφνικό ξέσπασμα καλόκαρδου γέλου:

— Χά, χά, χά!...
 Ταυτόχρονα και ή φωνή του ίδιου ανθρώπου πού είχε γελήσει, άρχισε νά μουρμουρίζει:
 — Άκούς; «Και τό μαγνητόφωνο μαζί!». Χά, χά, χά...! Μπράβο Τζών! Μ' έκανες και γέλασα!

'Ηταν ό Πίτερσον, πού μαζί με τήν "Έλεν φόρεσε είχαν έλθει κρυφά στό δάσος του Χάρμπ.

'Ο «Μαυροχάρος» γυρίζει για μ'ά στιγμή τό πρόσωπό του πρós τήν κατεύθυνση πού είχαν άκουσθή τ'ά γέλια. 'Υστερα μουγγρίζει στον Γκρήκ:

— Άτιμε! Παγίδα μου έχεις στήσει!
 Ταυτόχρονα τινάζει, με όρμη λιονταριού και δύναμη ταύρου, τή χοντρή γροθιά του. Τρομακτικό κτύπημα δίνει στό πρόσωπο του άντιπάλου!

'Ο Τζών Γκρήκ άρπάζει τ' άπλισμένο χέρι του μαύρου κακούργου. Του τό ατρίβει μέχρι σημεύει έξεσθρωσώσεως. Τό μαχαίρι ξεφεύγει άπό τήν παλάμη του.

Μά νά: 'Από τ'ά κλαδιά κάποιου δέντρου ένα άνθρωπινό κορμί κάνει κάθετη έφόρμησι. Κτυπάει σαν βολίδα πάνω στον θηριώδη νέγρο!

'Ο Ντέτεκτιθ πού, σαστισμένος άπό τή φωνή του Πίτερσον, δέν είχε προλάβει νά προφυλαχτή, ή ν' άντιδρασση, θγάζει, καθώς ανατρέπεται, βραχνό πονεμένο βογγητό:

— 'Ωωωωωκ!...
 Και σωριάζεται κάτω, άνάσκελα, με δαρύ γδούπο!

'Ο μαύρος κακούργος άρπάζει άμέσως μιά μεγάλη βαρεία πέτρα. Τή σπκάνει και με τ'ά δυό του χέρια για νά πάρη φόρα. Κάνει νά τήν κατεβάση με όρμη πάνω στό κεφάλι του άναισθητού άνδρα... Νά του τό τσακίση χαρίζοντάς του φρικτό θάνατο!

'Όμως τήν ίδια στιγμή κάπι φοβερό κ' άπίστευτο συντελείται:

'Από τ'ά κλαδιά κάποιου κόντινου δέντρου κάνει κάθετη έφόρμησι ένα άνθρωπινό κορμί. Με ταχύτητα βολιδας κατευθύνεται πρós τόν «Μαυροχάρο», πού έχει σπκώσει τήν πέτρα. Τό κεφάλι του χτυπάει με άφάνταστη όρμη πάνω στό πρόσωπο του κακούργου.

Και νά: 'Όχι μονάχα ή πέτρα ξεφεύγει άπό τ'ά χέρια του, μά και ό ίδιος ό μαύρος γίγαντας ανατρέπεται βροντοκτυπώντας κάτω με καταματωμένο πρόσωπο.

'Άμέσως όμως ξανασπκάνεται. Και, τρομοκρατημένος άπ' τήν αναπάντεχη και άνεξήγητη έπιθεσι, τό βάζει πανικόβλητος στό πόδια. Τρέχει, σφίγγοντας με τήν παλάμη τό ρουθούνια του για νά σταματήσει τόν καταρράκτη του αίματος!

Στό μεταξύ έχουν πλοισάει τρέχοντας ό Πίτερσον και ή "Έλεν. 'Ο έπιθε-

ρητής, τραβώντας το πιστόλι του, πυροβολεί στο σκοτάδι προς την κατεύθυνση που κάθεται ο μαύρος κακούργος.

Η δημοσιογράφος σκύβει με λαχτάρα πάνω στον άναίσθητο Ντέτεκτιβ. Πασοκίζει ανήσυχη να τον συνεφέρει...

Τό «άνθρῶπινο κορμί», που είχε σώσει από θάνατο τον Τζών Γκρήκ, πετιέται όρθο από κάτω. Τινάζει τὰ σκονισμένα ρούχα του. Μονολογεί θαυμαστικά γιὰ τὸ κατόρθωμά του:

— Πήδημα ὄμως, ἐ!; Ούτε ἀεροπλάνο «στούκαας» νάμουναι!

Στὸ μεταξὺ ὁ Πήτερσον πού κατάλαβε πῶς μάτια πυροβολοῦσε τὸ σκοτάδι, ἔχει πλησιάζει κοντά του. Τὸν ἀνερίζει μὲ θαυμασμό:

— Ἄκουσε, Τζάκ - Μπίλλ, τοῦ λέει μὲ πατρικὴ στοργή: Ἐγώ, ὅπως ξέρεις, δὲν εἶ κανεὺν! Σὲ μιὰ κουτάλι νερὸ ἂν μποροῦσα, θὰ σὲ ἐπινίγα!

Ὁ Τετραπέρατος ὑποκλίνεται:

— Εὐχαριστῶ. Κι' ἐγὼ ἐπίσης!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς συνεχίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούει:

— Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά πρέπει νὰ σὲ συγχαρῶ. Φέρθηκες ἐξυπνα καὶ γενναῖα σάν ἀστυνομικός!

— Σάν Ντέτεκτιβ!, τὸν διορθώνει ὁ πιτσιρίκος.

— Ὄχι. Σάν ἐπαγγελματίες ἀστυνομικούς! Οἱ ντέτεκτιβς εἶναι ἐρασιπρόκες!

Ὁ διαβολόκος ἐπιμένει:

— Μὰ δὲν εἶναι ἐτσι, μπάμπα Πούρο...

Ὁ Πήτερσον ἀγριεύει:

— Σκασιός! Γιὰ τὸ λῆξ ἐγώ, ἐτσι θάνα! Πάει, τέλειωσε!...

Ὁ Τζάκ, πού δὲν τὸ βάζει κάτω ἐτσι εὐκολα, κάτὶ πάει πάλι νὰ πῆ. Δὲν προφταίνει ὄμως:

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ γερὴ παλάμη τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιακά:

Ἄθλοι τοῦ «Τετραπέρατου»

Εἶναι τὸ κέρτι πὸν ὀρθοῦ πιά Τζών Γκρήκ πού, στὸ μεταξὺ, ἡ Ἐλεν τὸν ἔχει συνεφέρει:

— Παλιόπαιδο!, τοῦ φωνάζει ἄγρια. Ἐγὼ πληρώνω διακόλους νὰ μάθεις γράμματα καὶ ἐσύ τὸ σκάς κρυφὰ γιὰ νὰ...

Ὁ Τζάκ τὸν κόβει μὲ θάρρος:

— Δὲν εἶπαμε ὅτι θὰ γίνω Ντέτεκτιβ; Δὲν εἶπαμε πῶς θὰ σὲ σόησω ἀπὸ τὸ χάρτι;

Τὸ μυαλό τοῦ Γκρήκ θολώνει. Τινάζει, ἀναίσθητα, τὴν παλάμη του. Τοῦ δίνει ἓνα χαστουκὶ στὸ μάγουλο.

Ὁ Τετραπέρατος παρεξηγείται:

— Γιὰ πρόσεξε, Τζωγκρήκ! Μὴ μὲ ἀναγκάζης νὰ σοῦ φερῶ βδοχμα, γιὰτὶ θά... φάω καὶ ἄλλο χαστουκὶ!

Ὁ Γκρήκ τὸν ρωτᾷ: σὰ νὰ θέλῃ ν' ἀκούσουν τὴν ἀπάντησι τοῦ ἡ Ἐλεν καὶ ὁ Πήτερσον:

— Δὲν μοῦ λές: Ἐγὼ δὲν σοῦ ἔχω πῆ νὰ μὴ ἀνακατέυεσαι στὶς δουλειές μου; — Ναι. Μὰ δὲν μπορῶ: Φοφῶ γιὰ τὰ ντετεκτιβικά!

— Σ' ἐστεῖλα ἐγώ, κομμιά φορά νὰ παρακολουθήσης τὸν Γιάρρα Λούμπο;

— Ὄχι. Μὰ ἔχω ὀρκισθῆ νὰ καθαρῶσ τὴν Ἀμερικὴ ἀπ' ὅλους τοὺς μακαντόσηδες τοῦ πατέρα μου!

Ὁ Τζών Γκρήκ θυμάται ξαφνικὰ κάτι. Καὶ προσπαθώντας νὰ μαλακώσ τὴ φωνὴ του τὸν ρωτᾷ:

— Πῶς θρέθηκες ἐδῶ; Πῶς ἔξερεις πῶς ἀπόφε τὰ μεσάνυχτα θὰ συναντοῦσα τὸν μαῦρο κακούργο;

— Κρυφάεισα πού σοῦ τηλεφωνοῦσε. Τότε πού σοῦ ἀνοίξε καὶ τὸ μαγνητόφωνο. Μὲ εἶχε βάλει ἀπὸ πρὶν νὰ πῶ αὐτὰ πού ἄκουσες. Ἄν δὲν τάλεγα δὲν θὰ μοῦδινε νὰ φάω. Ὑστερα ὅταν ἔφυγε...

— Πάλι ἀπὸ τὴν καπνοδόχο τῶσκασες;

— Ὄχι. Βρῆκα ἓνα μυτερὸ σίδερο κι' ἀνοίξα μιὰ τρύπα στὸν τοῖχο. Πλαί στὴν τριπλασημαρῶμένη πόρτα. Τοῦθλα, θάλειπς. Ἄμα θάλειπς ἓνα, τ' ἄλλα θναίνουν εὐκολα σάν δόντια πού κουνιῶνται!

Ὁ Ντέτεκτιβ μὲ μεγάλῃ δυσκολία καταφέρνει νὰ συγκρατῆ τὰ νεῦρα του:

— Ὅταν, ὁ Μαῦρος χάρος σὲ ζανάπιασε πού μοῦ τηλεφωνοῦσες πῶς τοῦ ζέφυγες;

— Καθῶς μὲ τραβοῦσε ἀπ' τὸ κέρτι, σκόνταφα σὲ μιὰ πέτρα καὶ σωριάστικα κάτω.

— Ἐπιτόδες;

— Αἱ! τί: κατὰ λάθος; Κοτζάμ πέτρα! Στραβομάρα εἶχα νὰ μὴ τὴ δῶ;

— Λοιπὸν;

Καὶ ὁ Τζάκ συνεχίζει:

— Ἐτσι πετάστικα γρήγορα ἐπάνω, ἀλλὰ μὲ τὴν πέτρα σὸ κέρτι αὐτὴ τὴ φορά. Καὶ, πρὶν προφτάσ νὰ τραβηκτῆ, τοῦ τὴν κοπάνησα στὴν κεφάλαι!... Σάν βουβάι σωριάστικα κάτω, νὰ μὴν ἀσκαοθῆ! Ὁ Ντέτεκτιβ εἶναι περίεργος νὰ μὴσ τὰ κατόρθωματα τοῦ Τετραπέρατου πού, κατὰ θάθος, τὸν θαυμάζει:

— Ὑστερα, ὅταν τὸν συνέφεραν κάτι ἀστυνομικοί καὶ τοὺς ζέφυγε, σ' ἔφτασε καὶ σὲ ζανάπιασε;

— Δὲν θάσαι καλά!... Ἐμένα ὅταν τρέξω δὲν μὲ φτάνει οὔτε ἡ... οκιά μου!

— Τότε; κάνει ἀπορῶντας ὁ Γκρήκ. Πῶς ζαναβρέθηκες στὰ χέρια του;

— Ξαναγύρσα στὴ θλιλίτσα. Σκαρφάλωσα στὴ σκεπὴ. Κατέβηκα ἀπὸ τὴν καπνοδόχο. Πλῆθθηκα γιὰ νὰ μὴν ἔχω μουτζούρες. Καὶ τὸν περιμένα, σάν καλὸ παιδί νὰ γυρισπ.

Καὶ ὁ διαβολεμένος Τζάκ - Μπίλλ, συνεχίζει:

— Ὅταν γύρισε, μὲ τὸ καρούμπαλο στὴν

κεφάλι, και με είδε στο κλειδαμαρμημένο σπίτι του, μόνο που δεν έπαθε συγκοπή... υαλαού! — Έου εδω! — Έου λέει. — Ναι, του λέω. — Δεν θήκεις έξω; μου λέει. — Άφου είκεις κλειδώσει, του λέω. — Όστε δεν ήσουν εού που τηλεφωνούσες; μου λέει. — Δεν ες καταλαβαίνω, του λέω. — Ούτ' εού; που με κτύπησες στο κεφάλι; μου λέει. — Όνειρο είδες; του λέω. Όσπου με τὰ «μου λέει» και «του λέω» τόχαφε ό άνθρωπος. — Θα ήτανε κανένας σωσίας σου, μου λέει. — Μπράδο, τó θρήκεις!, του λέω και πάει... λέοντας!

Ό Τζών Γκρήκ τού κάνει τώρα την πιό ένδιαφέρουσα ερώτηση:

—Ξέρεις πού βρίσκεται τó σπίτι τού «Μαυροχάρου»;

— Ξέρω.

— Πού θρίσκειται;

— Δεν ξέρω.

— Γιατί δεν θέλεις νά τó πής;

Ό Τετραπέρατος κορδώνεται:

—Καθότι εργάζομαι γιά λογαριασμό μου!

Ό Ντέτεκτιβ τόν σπρώχνει έξω φρενών:

— Τσακίσου λοιπόν! Χάσου από μπροστά μου, παλπόπαδο! Νά μη σέ ζαναδούν τὰ μάτια μου!

Ό Τζάκ Μπίλλ ύποχωρεί λίγα θήματα γιά ν' άποφύγει κανένα καινούργιο χαστούκι.

—Όστερα κοιτοστέκεται:

— Έν τάξει, Τζωνγκρήκο. φεύγω και καλή αντίμωμο... Πάντως τώρα ούτε σου χρωστάω ούτε μου χρωστάς!

Ό Έλεν φόρεσε κάνει νά συμβιβάσει τὰ πράγματα:

— Τι θέλεις νά πής Τζάκ; Είχατε τίποτα.. χρηματικές δσοσλήφεις;

— Είχαμε δσοσλήφεις ζωής και θανάτου, τής άποκρίνεται.

— Δηλαδή;

— Μέχρι χθές ό Τζωνγκρήκος μου είκε σώσει δυό φορές τή ζωή. Κι' εγώ μόνο μία. Σήμερα όμως τόν ζαναδωσα από τó θάνατο εγώ, πηδώντας άπ' τó δέντρο. Άρα είμαστε «ήαπου»!

Ό πιτσιρικός κάνει τώρα νά φύγει. Μα δεν προλαβαίνει. Βαρύ τó χέρι τού Πίτερσον πέφτει στόν ώμο του:

— Έν όνόματι τού Νόμου σέ συλλαμβάνω. Γνωρίζεις τó κροσφόνετο ενός κακούργου και δεν τó δηλώνεις στήν Άστυνομία!

Ό Τζάκ Μπίλλ γυρίζει στόν Ντέτεκτιβ.

— Τζωνγκρήκ, μιλά τού μπάριμα Πούρου, γιατί θά φάμε τά... μουστάκια μας!

Ταυτόχρονα, και μ' ένα άπότομο τίναγμα ξεφεύγει άπό τó «χέρι τού Νόμου». Τό βάζει τρέχοντας στά πόδια. Χάνεται

στό ακοτάδι ξεκαρδιασμένος στά γέλια.

Όταν ό Τζών Γκρήκ και ή Έλεν φόρεσε θάθνουν και μπαίνουν στό διαμερίσμα τού πρώτου γιά νά πιούν ένα ούισκυ, μιά άστεία εκπληξής τούς περιμένει: Ό Τζάκ Μπίλλ θρίσκει Έκει. Σκυμμένος σ' ένα τραπέζακι διαβάζει έμβρηθώς τὰ μαθημάτα του.

— Ξέ τήπσε στό τηλεφώνο ό μπάριμα Πούρου, αναφέρει σοβαρός στόν Ντέτεκτιβ, χωρίς νά σκώσει τó κεφάλι άπ' τὰ θ.θ.λία.

Και προσθέτει:

— Είπε πώς θά σέ ζαναπάρη σέ λίγο.

Σχεδόν ταυτόχρονα άκούγεται τó κουδούνισμα τού τηλεφώνου.

Ό Τετραπέρατος μурμουρίζει:

— Κατά φωνή και γάιδυρος!

Ένας «άγιος» άνθρωπος

Ό Τζών Γκρήκ σκάνει άπρόβημα τó άκουστικό. Άκούει τή φωνή τού τηλεφωνούτος. Ρωτάει ένοχλημένος:

— Έσού, Πίτερσον; Άν έχη σταματήση τó ρολόι σου σέ πληρωφορύ πώς ή ώρα αύτή τή στιγμή είναι δυό και τέσσερα λεπτά μετά τὰ μεσάνυχτα.

Άκούει, γιά λίγο, χωρίς νά μιλάει. Ένδ, σιγά - σιγά τὰ μαυροπράσινα μά-

τια του μεγαλώνουν από άνήσυχη έκπληξή. Τέλος μурμουρίζει:

— Σύμφωνο, κι' άφήνει τó άκουστικό.

— Θάρθεις μαζί μου, Έλεν; θά είσαι ίσως ή πρώτη δημοσιογράφος που θά ψαρέψης μιά συνταρακτική είδησι!

— Δηλαδή Τζών;

— Άσπεται και δολοφονία μαζί... Ό θαθύλουτη χήρα Βέρα Μπάουερ θρέθηκε νεκρή στό κρεβάτι της. Τό χρηματοκιβώτιό της; άνοιχτό και άδειο. Ό πολυκατοικία που έμενε θρίσκειται πολύ κοντά: Στό άλλο τετράγωνο.

— Πάμε, Τζών!, κάνει με ένδιαφέρον ή ζανθάκια νέα. Και κινείται άνυπόμονη προς τήν έξοδο τού διαμερίσματος.

Ό Ντέτεκτιβ γυρίζει τώρα στόν Τζάκ Μπίλλ:

— Έού νά πείσει νά κοιμηθής, τού λέει. Συνερίζεις τó διάβασμά μου αύριο.

Μόλις οι δυό νέοι φεύγουν, ό Τετραπέρατος σπκάνεται βιαστικός άπό τó τραπέζακι του. Άρπάζει τόν χοντρό και άγοικόνωμπο τηλεφωνικό κατάλογο τής Νέας Όγκρης. Τόν ξεφυλλίζει μ' ένδιαφέρον, μурμουρίζοντας:

— Νά πού χρειάζονται και τὰ «γράμματα» καμμία φορά!

Κάθε πρᾶξι, πού προσβάλλει τήν Τιμή, τήν Έλευθερία, τή Ζωή και τήν Περιουσία τού ανθρώπου, είναι εγκλημα.

Τέλος, βρίσκοντας αυτό που ζητάει, άναστενάζει:

— Άμ' τόζερα εγώ!... Για καλό δέν μπαινόνόβαινε έκει μέσα!

Ο Τζών Γκρήκ και ή Έλεν φέρεστ περνάνε πρώτα από τό γραφείο του Πίτερσον. Ύστερα και οι τρεις μαζί, πηγαίνουν στο 128 τής Γκόλντεν Στρήτ. Στο σπίτι του έγκλήματος. Τους ακολουθεί και τό μεγάλο αυτοκίνητο του Συνεργείου Σημάνσεως.

Σάν φθάνουν έκει βρίσκουν τήν πολυκατοκία περικυκλωμένη όχι μόνον από άστυνομικούς, μά και από δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερς.

Η Έλεν χαιρετάει, κατασκασμένη, τους άποπδους φίλους και συναδέλφους τής. Όμως δέν άνεβαίνει στο διαμερίσμα μαζί με τόν Γκρήκ και τους άστυνομικούς. Μένει άπ' έξω και αϋτή μαζί με εκείνους. Θά ζεστούσε μεγάλο σκάνδαλο στις έφημερίδες άν δεχόταν να τής γίνη μά τέτοια διάκριση.

Οι «ειδικοί» του Συνεργείου Σημάνσεως άρχίζουν τις έρευνές τους. Ο έπιθεωρητής Πίτερσον: τους συλλογισμούς του:

— Πρώσεςες, Τζών, τις μελανές δοχτυλιές στο λαμό του θύματος;

— Φυσικά. Είναι τόσο εντονές! Δέν έχει δέ κανένα άλλο τραύμα πουθενά.

— Ακριβώς! Συμπεραίνω όθεν ότι πρόκειται περι... στραγγαλισμού!

— Αμάσαννν! και, από μένα, ό Ντέτεκτιβ. Ένώ άπ' έξω του» μουσουριζει:

— Είσοι άστυνομική μεγαλοφυα, Πίτερσον!

Ο έπιθεωρητής καταλαβαίνει τήν κοροϊδία:

— Και εσύ ένας άνόπος... ντετεκτιβάκος! του άποκρίνεται.

Σέ λίγο και ύστερα από τις πρώτες άπαραίτητες διατυπώσεις, ό Πίτερσον άνακρίνει τή θυρωρό τό κτηριο:

Έκείνη διαμαρτύρεται:

— Πάλι τό ίδια; Πρίν λίγο τά είπα στον δημοσιογράφο.

— Νά τά πής και ό' έμάς. Άειντε, λοιπόν.

Ο Γκρήκ ένδιαφέρεται:

— Ποιον δημοσιογράφο;

— Αυτόν, καλέ, με τό μαυρο μουστακάκι και τις φαβορίτες. Κρατούσε και μία φωτογραφική μηχανή.

— Κοντός, ψηλός, παχύς, άδύνατος;

Ο έπιθεωρητής θυμάνει:

— Τι μάς ένδιαφέρουν αυτά, Τζών; Άσε με να κάνω τή δουλειά μου!... Λοιπόν;; ρωτάει τή θυρωρό.

— Τι να σάς πώ: Η μακαρίτισσα — θεός σωχρέστην — ήταν παράξενη γυναίκα: Μονόχτυπη και μαγγούφα! Φίλους δέν είχε. Συγγενείς δέν ήθελε να βλέπη!... Και τις δουλειές του σπιτιού μονάχη τις έκανε. Για να μην έχη καμαριέρα, ή παραδοχούετρα!

— Δέν δεχόταν καμμία έπισκεψη; — Καμμά. Έκτός άπ' τόν «Γίγαντα», όπως τόν λέμε με τόν άντρα μου. Και αϋτός τώρα τελευτάει. Ούτε μήνας δέν είναι που άρχισε να μπαινοθαίνη...

— Τι ούί άνθρωπος ήτανε;

— Ένας ζανθός άγριομαντράχαλος δυό μέτρα ψηλός και ένάμιση φαρδός!

— Έρχόταν κάθε μέρα;

— Μέρα ποτέ. Μόνο βράδυ. Και νύχτα πάλι έφευγε...

Ο Ντέτεκτιβ ένδιαφέρεται πάλι:

— Τά χαρακτηριστικά του;

— Ξανθός, όπως σάς είπα. Με πολύ άσπρο δέμα. Τά μουστάκια του πολύ κοντρά και πρόσ τά κάτω. Σκέπαζαν σχεδόν τά χείλια του. Καλοντυμένος πάντα. Τζέντλεμαν, σάς λέω! Τά γάντια δέν τάβγαζε από τά χέρια του!

— Απόψε ήρθε;

— Μά κατά τις οκτώ... Έφυγε όμως πολύ γρήγορα: Σε μισή ώρα...

Ο Τζών Γκρήκ κυττάζει τή θυρωρό στα μάτια:

— Ήταν «φίλος» τής Βέρας Μήδουερ;

— Δέν... Δέν μπορώ να κολαστώ... Άλλά: μάλλον...

— Πώς λεγόταν;

— Δέν μου τόν... ούσπισε ή μακαρίτισσα.

Έπεμβαίνει τώρα ό Πίτερσον:

— Λές να τήν έπνιξε αϋτός; Η θυρωρός τό άποκλείει κατηγορηματικά:

— Άδύνατον! Ο κύριος «Γίγαντας» ήταν άγος άνθρωπος!

— Πώς τό ζέρει εσύ;

— Κάθε φορά που έφευγε μου άφηνε στο χέρι πότε πενταδόλλαρα, πότε δεκαδόλλαρα! Άγιος άνθρωπος, σάς λέω!

Ο έπιθεωρητής κουνάει τό κεφάλι του:

— Τώρα μάς φώτισε!

Συνεχίζει τήν άνάκριση ό Ντέτεκτιβ:

— Εσύ άνεκάλυφες πρώτ ή τό πτόμα;

— Ναι. Στη μάμια του μεσάνυχτα.

— Από... προαισθησι;

— Καλέ τι προαισθησι; Με ζήτηνε τό τηλεφώνο. Ήταν κάποιος που τή ζητούσε.

Έπαιρνε, λέει, τό νομόερο τής συνέχεα. Μά κανένας δέν σήκωνε τ' άκουστικό. Άνπούσκησε ό άνθρωπος! Με παρακάλεσε να...

Σάν άνέβηκα στο διαμέρισμα βρήκα τήν πόρτα του όρθάνοικη! Τά παρακάτω τά είδατε κι' έλόγου σας!...

Τήν ίδια στιγμή ό Τζών Γκρήκ βλέπει από τό θυρωρείο κάποιον με μαυρο μουστακάκι, φαβορίτες και φωτογραφική μηχανή στα χέρια. Έχει κατέβει από τή μαρμάρινη σκάλα τής πολυκατοκίας. Προχωρεί και βγαίνει με τσιπέ από τήν έξοδο που φρουρείται.

Ο Ντέτεκτιβ παρατάει τόν Πίτερσον με τή θυρωρό. Βγαίνει και αϋτός έξω. Ρωτάει

Τά έγκλήματα, που ξεφεύγουν από τή δικαιοσύνη τών άνθρώπων, τιμωρούνται από τή δικαιοσύνη του Θεού.

την "Έλεν και τους άλλους δημοσιογράφους και φωτορεπόρτερς:

— Σὺ ποῖ ἀφημερίδα ἐργάζεται αὐτός;

"Ὅμως κανένας δὲν τὸν ζέρει. Ὅλοι γιὰ πρώτη φορὰ τὸν θάλεπουν...

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀγνωστος ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀρκετά. Ὁ Γκρῆκ ξεκινάει πρὸς τὸν κατεύθυνσί του. Ἀρχίζει νὰ τὸν παρακολουθεῖ. Ὅμως ἐκείνος γρήγορα τὸν ἀντιλαμβάνεται. Τὸ βάζει στὰ πόδια γιὰ νὰ ξεφυγῇ. Ὁ Ντέτεκτιβ τὸν κυνηγáει τῶρα στὸ σκοτάδι:

— Στάσου!, τοῦ φωνάζει. Στάσου γιατί θά... πυροβολήσω!

Λίγες στιγμὲς μετὰ, ὁ νέος μὲ τὸ μαῦρο μουστακάκι καὶ τίς φαβορίτες, νοῦθει τὸ χέρι τοῦ λαχανιασμένου Γκρῆκ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ γιακά.

Σὲ ἐλάχιστα θήματα ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, βρίσκεται, ὅπως ζέρομε ἢ πολυκατοικία ποῦ μένει ὁ Ντέτεκτιβ.

"Εἶσι ὁ Γκρῆκ —κρατώντας τὸν ὑποπτο τύπο πάντα ἀπὸ τὸ γιακά— φθάνει στὸ διαμέριό του. Ξεκλειδώνει τὴν πόρτα. Τὸν σπρώχνει στὸ κῶλ. Τὴν ξανακλειδώνει.

— Κάθισε, φιλαράκο, τοῦ λέει. Ἐμεῖς οἱ δυὸ ἔχουμε πολλὰ νὰ ποῦμε. Καὶ πρῶτα — πρῶτα: Σὲ ποῖ ἀφημερίδα δουλεύεις;

"Ὁ δημοσιογράφος δὲν προφθάνει ν' ἀποκριθῆ. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ τηλεφῶνο κουδουνίζει.

"Ὁ Ντέτεκτιβ γυρίζει τίς πλάτες του στὸν ἀγνωστο. Προχωρεῖ καὶ σπῆνει τὸ ακουστικό:

— Ἐσύ, Πίτερσον; Τί τρέχει πάλι;

— Κάτι φοβερό, Τζῶν! Κάτι ἀπίστευτο!

Μυστηριώδης δραπετεύσις

"Ὁ Γκρῆκ ἐνδιαφέρεται ζωηρά:

— Ἀπλάθῃ;

— Ἀπλάθῃ καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ ξανθὸς («Γίγαντας») μὲ τὸ πολὺ ἄσπρο πρόσωπο, τὰ χοντρά μουστάκια ποῦ σκέπαζαν τὰ χεῖλια του καὶ τὰ γάντια ποῦ δὲν τάβγαζε ποτέ ἀπὸ τὰ χέρια του...

— Τί;

— Ἦταν... ἀράπησι! Μαῦρος μεταμφιεσμένος σὲ λευκὸ.

— Μαῦρος; ἢ κάνει ὁ Ντέτεκτιβ, ἐνῶ τὰ μεγάλα μάτια του φωτίζονται παράξενα.

— Μάλιστα, κύριε! Καὶ συγκεκριμένα δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Γάρα Λοῦμπο, ἢ Μαυροχάρο, ὅπως τὸν λένε. Λοιπόν, Τζῶν: Μὲ θαυμάσεις τῶρα γιὰ τὴν ἀνακάλυψί μου;»

"Ὁ Γκρῆκ τὰχει χαμένα:

— Ναι, Πίτερσον! Ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ εἶχα σκεφτῆ. Ἄλλὰ ἐσύ πῶς τὸ σκέφτηκες;

— Μὰ ἦτανε πολὺ ἀπλό: Τὸ διάβασα ὁ ἕνα ἀνώνυμο σημεῖομα. Μοῦ τὸ ἔφερε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς. Τοῦ τὸ ἔφησε, λέει γιὰ σένα κάποιος δημοσιογράφος: Μὲ μαῦρο μουστακάκι, φαβορίτες καὶ φωτογραφικὴ μηχανή...

"Ὁ Τζῶν Γκρῆκ προχωρεῖ τώρα σέρνοντας ἀπὸ τὸ γιακά τὸν ἀγνωστο δημοσιογράφο μὲ τὸ μαῦρο μουστακάκι, τίς φαβορίτες καὶ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή.

"Ὁ Ντέτεκτιβ γυρίζει πρὸς τὸ σημεῖο ποῦ εἶχε ἀφήσει τὸν ὑποπτο τύπο. Ὅμως δὲν τὸν θάλεει πουθενά. Ἐχει ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ κῶλ.

"Ἀνίσχυρος τῶρα συντομεύει τὸ τηλεφῶνμα:

— Καλά, Πίτερσον. Σὲ λίγο θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ. Ὁρβουάρ.

— Μὰ στάσου ἀκόμα. Δὲν τέλεωσα, Τζῶν...

"Ὁ Γκρῆκ κλείνει τὸ ακουστικό. Πετιέται ὀρθὸς. Βγαίνει ἀπὸ τὸ κῶλ. Ψάχνει στὸ αὐλοῖο. "Ὑστερα σπὴν τραπεζαρία. Μετὰ σπὴν κρεβατοκάμαρα, στὸ γραφεῖο του, σπὴν κουζίνα, στὸ μπάνιο... Ὅμως ὁ ἀνθρώπος μὲ τὸ μουστακάκι καὶ τίς φαβορίτες δὲν βρίσκεται πουθενά.

"Ὁ Ντέτεκτιβ ἀνοίγει τέλος οἰγὰ καὶ τὸ μικρὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ προστατευομένου του: Ὁ Τζῆκ - Μπὶλλ κοιμάται βαθεῖα καὶ ροχαλιζόντας στὸ κρεβάτι:

"Ὁ Γκρῆκ ξανακλείνει τὴν πόρτα, κωρὶς νὰ τὸν ζυνηθῇ. Ἀμέσως ξαναφέρει βόλτα ὀλόκληρο τὸ διαμέριόμα. Ἐξετάζει ἕνα - ἕνα τὰ παράθυρα καὶ τίς πόρτες: Τίποτ' ἀνοικτῶ. Ὅλα κλεισμένα καὶ κλειδωμένα ἀπὸ μέσα.

— Πολὺ περιεργὸ, ψιθυρίζει. "Ἡ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα... ζέφυγε, ἢ πρέπει νὰ βρίσκετ' ἐδῶ μέσα!

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιά ξανθὴν ἰδέα φωτίζει τὸ νοῦ του! Καὶ ξεκινάοντας ἀμέσως φθάνει πάλι τρέχοντας σπὴν κρεβατοκά-

μαρα του Τζάκ - Μπίλλ. Άρπάζει από μιάν άκρη του στρώμα του κρεβατιού του. Τό σπώνει φηλά κάνοντας τόν κοιμισμένο διαβολικό νά κατακυλλήση στό πάτωμα. Καί νά: Τά μάτια τών Τζών Γκρήκ άντικρύζουν άμέσως κάτι άπίστευτο!

Τό «δνειρο» του Τετραπέρατου

Κάτω άπό τό στρώμα θρίσκει τά κοστομύ που φορούσε ό «δημοσιογράφος», ή φωτογραφική του μηχανή, τό μαύρο μουστακάκι και οι φαβορίτες του.

‘Ο Τζάκ - Μπίλλ παρ’ όλο πού, με τό άνασκήμα του στρώματος, γκρεμιστηκε κάτω άπ’ τό κρεβάτι, δέν... ζύτηνσε. Συνεχίζει νά κοιμάται θαθεία. Δυναμώνει, μάλιστα και τό ροχαλιτό του:

- Χρρρρρ. Χρρρρρ...

‘Ο Τζών Γκρήκ - θεριό άνήμερο τώρα - σκούθει και τόν άρπάζει άπό τό μαλλιά. Τόν στήνει όρθό:

- Τ’ είν’ αυτά;, τόν ρωτάει δεικνοντάς του τά πράγματα πού θρίσκονταν κάτω άπό τό στρώμα.

Κάνοντας τόν άγουροζυνημένο, ό Τζάκ - Μπίλλ, διαμαρτύρεται:

- Άσεμε, μπρε Τζωγκρήκο, κι’ έδλεπα ένα δνειρο μουρλια!

- Είπα: τ’ είν’ αυτά;!

‘Ο «Τετραπέρατος» συνεχίζει τρίβοντας τά μάτια του:

- Έδλεπα, λέει, πώς κυνηγοοσε κάποιον δημοσιογράφο με μαύρο μουστακάκι, φαβορίτες και φωτογραφική μηχανή. Καί πώς τρύπωσ’ έδώ στην κάμαρά μου, γδύθηκε, μαδήθηκε και τάρκυψε όλα κάτω άπό τό στρώμα μου!

‘Ο Ντέτεκτιβ σταματάει νά δει πού θά φτάση αυτός ό διαβολεμένος... Σατανάς πού φιλοξενεί στό σπίτι του. Καί πού κατά θάθος τόν αγαπάει και τόν θαυμάζει.

- Λοπόν; ρωτάει έτοιμος νά έκραγη.

‘Ο «Τέντυ μπού», όπως τόν λέει ό Πίτερσον, εξακολουθεί την αφήγηση του όνειρου του:

- Τό λοιπόν, Τζωγκρήκο μου, πεπιάτι άμέσως όρθός άπ’ τό κρεβάτι. Τόν άρπάζω άπ’ τό γιακά; - Δέν μου λές, θρέ, τόν ρωτάω: Γιατί είχες μεταμφιεστή και τρύπωσε κρυφά στό σπίτι του έγκληματος παρασταίνοντας τόν δημοσιογράφο; - Για νά ριζώ μιά ματιά στό διαμέρισμα, μου λέει. Καί για ν’ άνοιζώ τά μάτια του Τζωγκρήκ με τό σημείωμα πού άφησα νά του δώσουνε. - Κι’ έσύ ποιός είσαι;, τόν ζα-

ναρωτάω. Όμως δέν ήθελε νά μου πει τ’ όνομά του. Όσοι με δυν - τρεις γροθιές «Τζωγκρηκείκες» πού τούδωσα στή μουρη, άναγκάστηκε νά μου τό πη...

‘Ο Ντέτεκτιβ, παρ’ όλο τό θυμό του, διασκεδάει:

- Λοπόν: Πώς τόν λέγανε;

‘Ο Τετραπέρατος μουμουρίζει:

- Τζάκ - Μπίλλ, τόν λέγανε.

Και προτεινοντας άμέσως στόν Γκρήκ τό σβέρο του, προσθέτει:

- Καί τώρα: Βάρα ν’ άγιάσουν τά κεράκια σου!

Ποιός νά τόν χτυπήσει όμως; ‘Ο Τζών Γκρήκ έχει ζεκαρδιστή στό γέλια.

Μά τό γέλιο του αυτά σταματόυν άπτόμα. Τό πρόσωπό του γίνεται άγριο σην άκούει τόν ξεθαρρεμένο μικρό νά του λέπ:

- Έχω νά σου πω κι’ άλλα για τόν «Μαυροχάρο»! Μέρες και μέρες τόν παρακολουθοοσα. Κρυφοκύτταζα και κρυφάκουγα. Ξέρω πολλά για δαύτονε πού όμα τά μάθης θά...

Όμως δέν προφθαίνει νά τελειώση. Ξαφνικό χαστούκι του Ντέτεκτιβ τόν κάνει νά καταπιεί τή γλώσσα του.

- Σιωπή! Δέν θέλω νά άνακατεύοσαι στις δουλειές μου. Ούτε νά ενδιαφέρεσαι για τά «ντετεκτιβικά», όπως τά λές. Έσύ νά κυττάς τά μαθήματά σου και μόνον αυτά. Κατάλαδες;

‘Ο Τζάκ - Μπίλλ τρίβει τό πονεμένο του μάγουλο.

- Καλά ντέεε!... Δέν οέ είπαμε και κομπούρη!

‘Ο Γκρήκ μαλακώνει τή φωνή του:

- Ότερα, τι ντετεκτιβ είσ’ έσύ πού ζέρεις τό καταφύγιο ενός δολοφόνου και δέν τό λές στην άστυνομία...

‘Ο Τετραπέρατος διαμαρτύρεται:

- Τότε πού δέν τό έλεγα ό Γιαρα - Λούμπος δέν είχε κάνει τή δολοφονία. Τώρα σου λέω: Είναι στό πρόσιο Χάλιβαν; ‘Η πράσινη βιλλίτσα πίσω άπό τήν έκκλησία...

Και όταν ό Τζών Γκρήκ φεύγει θασπικός για νά συναντήση τόν Πίτερσον στό σπίτι του έγκληματος, ό Τζάκ - Μπίλλ μουμουρίζει με σιγνήματα δοντία:

- Πού θά μου πās, μπρε Τζωγκρήκ! Κάποτε θά μεγαλώω και θά γίνω άντερος ντετεκτιβ από σενα! Θα οέ σήνω άπ’ τό χάρπτι!

Τό Έξπρές του θανάτου

‘Ο Ντέτεκτιβ έξηγει στόν έπιθεωρητή τά καθέκαστα.

- Βρε τόν παλιότεντυμπό! κάνει έκείνος!

Ότερα τρέχουν μαζί στό πρόσιο Χάλιβαν. ‘Η πράσινη βιλλίτσα, πίσω άπό τήν Έκκλησία, είναι άδεια. ‘Ο Γιαρα - Λούμπος έχει προλάβει νά τήν έγκαταλείψη... Σ’

“Όσο κρυφά και μελετημένα άν κάνης ένα έγκλημα, τό ίδιο σου τό έγκλημα θά σέ προδώση.”

Ένα σημείο του τοίκου της υπάρχει ένα διαοργυλλό άνοιγμα...

Τώρα όμως ζέρουν τουλάχιστοι ποιός είναι ο δολοφόνος. Δεν έχουν παρά να βάλουν τα δυνάτα τους να τον συλλάβουν. Ο Πίτερσον φαίνεται αισιόδοξος:

— Έχω πληροφορίες όδοτες μέσα στον ύπόκοσμο, Τζών! Θα τους αναθεσω να τον βρουνε. Σε τρεις, το πολύ μέρες ο «Μαυροχάρος» θα βρίσκεται στα χέρια μου. Θα του έχω φορέσει τις χειροπέδες!

Ο Τζών Γκρήκ άμφίβαλλει:

— Δεν νομίζω πώς είναι...

Ο έπιθεωρητής τον κόβει θυμωμένος:

— Παρακαλώ! Για να το λέω εγώ, έτσι θάβαι. Πάει, τέλειωσε!

Τρεις ήμέρες έχουν περάσει από τη δολοφονία της Γκόλντεν στρήτ.

Είναι πολύ περασμένα μεσάνυχτα όταν ο Ντέκτεβι ζυπνάει από έπιμόνο κουδούνισμα του τηλεφώνου του.

— Ναί, εγώ Πίτερσον. Τι συμβαίνει πάλι;

— Όπως σάλεγα. Ένας από τους πληροφοριοδότες μου θαυματούργησε!

— Πέρασες τις χειροπέδες στον Γιάρα Λούμπο;

— Θα του τις περάσουμε μαζί αύριο το πρωί.

— Πώς;

Ο Πίτερσον του εξηγεί:

— Αύριο με το πρωινό έξπρες των όκτώ παρά τέταρτο, ο «Μαυροχάρος» φεύγει για το Σικάγο.

— Γι' αναφυχή;

— Όχι. Στο δρόμο θα ληστέψη τη χρηματαποστήλη της Τραπεζικής των Βιομηχανικών. Τηλεφώνησα κι' έμαθα πώς πραγματικά η Τράπεζα κάνει χρηματαποστήλη με το έξπρες των όκτώ παρά τέταρτο.

— Σημαδιακά πράματα, δηλαδή.

— Βεβαίως! Θάρθης λοιπόν μαζί μου; Θα τον πιάσουμε στα πράσα!

Το πρωί ο Τζάκ - Μπίλλ έπιμένει να συν-οδέψη το Ντέκτεβι ως τον σιδηροδρομικό Σταθμό. Καί όταν φθάνουν εκεί, έπιμένει να τον πάρουν μαζί τους. Όμως ο Πίτερσον τον δίδωνει έξω φρενών:

— Δρόμο νεντυμπόύ! Άλλη δρεζί δεν είχα να βλέπω τα μούτρα σου και να συγχιζώμαι!

Ο Τετραπέρατος θγάζει και του προτίνει ένα μικρό στοργυλλό καθρεφτάκι:

— Τότε πάρε να βλέπης τα δικά σου και να... άπιδιάζης!

Ο Τζών Γκρήκ τον άποαιρνει:

— Γύρισε στο σπίτι, άναιδέοτατε! Καί όπως είπαμε: Μόνο τα μαθητάτα σου!

Στις όκτώ παρά τέταρτο άκριβώς το έξπρες του Σικάγου ξεκινάει. Ο μικρός παίρνει μελαγχολικός το δρόμο του γυρισμού..

Μά να: Δυό τετράγωνα πιό πέρα και

έξω από κάποιο μεγάλο μπάρ, βλέπει σταματημένο ένα κλειστό μαύρο αυτοκίνητο. Ο διαβολεμένος Τζάκ - Μπίλλ το άναγνωρίζει: Είναι το άμάξι του Γιάρα - Λούμπο. Το είχε δει πολλές φορές έξω από την πράσινη θιλλίτσα στο πράσαιο Χάλιβαν. Έτσι, κρύβεται άμέσως πίσω από το περίπτερο που βρίσκεται πολύ κοντά. Παρακολουθεί με μάτια και αυτιά.

Λίγες στιγμές μετά βλέπει, από την κρυψάνα του, έναν τύπο που πριν λίγο τον είχε δει και στο Σιδηροδρομικό Σταθμό. Ο άνθρωπος αυτός φθάνει στο σταματημένο αυτοκίνητο και άνοιγει την πόρτα του:

— Λοιπόν, φύγανε; τον ρωτάει από μέσα η γνώριμη στον Τζάκ φωνή του Γιάρα Λούμπο.

Έκείνος του άποκρίνεται:

— Κι' οι δυό τους: Κι' ο Γκρήκ κι' ο Πίτερσον...

Ο Τετραπέρατος άκούει τον «Μαυροχάρο» να καυχάζη:

— Χά, χά, χά!... Πέρασε οι θλάκες στην παγίδα μου. Δεν ζέρουνε πώς ο πληροφοριοδότης τους πληρώνεται καλά από έμένα! Άσπασε τους τώρα να νομίζουνε πώς και εγώ θρίσκομαι στο έξπρες για να ληστέψη τη χρηματαποστήλη της Τράπεζας. Χωρίς να φαντάζωνται οι άνόητοι πώς τρέχουνε με εκατόν πενήντα χιλόμετρα την ώρα προς το θάνατο!...

Ο άγνωστος τον ρωτάει:

— Θα φύγης άμέσως, άφεντικό, για τη γέφυρα;

Ο Γιάρα Λούμπο θγαίνει από τ' άμάξι:

— Έχω καιρό. Θα κόψω από άλλο δρόμο. Θα κερδίσω έτσι τριακόσια χιλόμετρα... Έλα τώρα να σε κεράσω ένα ούισκο. Έπι τέλους: Σήμερα θα ξεφορτωθώ μία για πάντα τον Τζών Γκρήκ! Θα τον πάρη ο... Μαύρος Χάρος! Χά, χά, χά!

Και οι δυό άνδρες, προχωρώντας λίγα βήματα, μπαίνουν στο Μπάρ.

Ο Τζάκ - Μπίλλ, θγαίνει από την κρυψάνα του. Χλωμός σαν πεθωμένος ψιθυρίζει τα λόγια του μαύρου κακούργου:

— ... «Χωρίς να φαντάζωνται, οι άνόητοι, πώς τρέχουνε με εκατόν πενήντα χιλόμετρα την ώρα προς το θάνατο!»

Στο πρόσωπο του τόσο σκληρού κι' άδάμαστου παιδιού ζωγραφίζεται για λίγες στιγμές, ο τρόμος, το δέος, η έρπικ και η άγώνια!

Η σκέψη και μόνο πώς βρίσκεται σε κίνδυνο ή ζωη του αγαπημένου και ύπεροχου προστάτη του δεν έχει συντηρήσει. Ο Τζών Γκρήκ - παρ' όλο που είχε στείλει, κάποτε, στην ηλεκτρική καρέκλα τον κακούργο πατέρα του - δεν έπαψε να είναι γι' αυτόν ο ίδανικός και μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που έκτιμει, θαυμάζει και άνειρείεται να του μοιάση.

Η τρυφερή, στο βάθος της, ψυχή του νοιώθει άφάνταστη όδύνη. Η καρδιά του

απαράζει στον πόνο. Ένώ από τὰ πανέξυπνα και σπινθηροβόλα μάτια του νοιώθει ν' αναβλύζουν δάκρυα!

Ποτέ άλλοτε, ό Τζακ - Μπίλλ, δέν θυμόταν νά είχε κλάψη. Και αυτό τόν κάνει τώρα νά ντρεπέται τόν ίδιο του τόν εαυτό.

—“Όχι, μουρμουρίζει, δαμάζοντας μέ μ:ας τή συγκίνηση και τόν πόνο του. Οί δει-

λοι και οι αδύνατοι μόνο κλαίνε. Οί γενναίοι και δυνατοί «άντρες» ενεργοούν!

Και σκουπίζοντας άμέσως τὰ μάτια μέ τή ράχι τής παλάμης του, ξεκινάει θιαστικός, προσθέτοντας:

—“Όχι, Μαυροχάρε! Δέν θά σ' αφήσω έγώ νά μου σκοτώσης τόν Τζωγκρηκ μου! Ποτέ!

SOST. YORNIK

(Άπόδοσις ΝΙΚ. ΡΟΥΤΣΟΣ)

Κανένας δέν πρέπει νά χάσει ένα από τὰ πιό συγκλονιστικά άναγνώσματα πού έχουν γραφή ποτέ:

«Βόμβα οτι Έξπρες Σικάγου»

Αυτός είναι ό τίτλος τής συνταρακτικής άστυνομικής περιπέτειας τού 2ου τεύχους

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

πού θά κυκλοφορήση τήν έρχόμενη Πέμπτη

«Βόμβα οτι Έξπρες Σικάγου»

Είναι ή αυτοτελής συνέχεια και τó τέλος τής προηγούμενης περιπέτειας πού είχε τίτλο:

«ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΠΑΡΑ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ»

Ή πλοκή, ή δράσις και ή ασύλληπτη σέ μυστήριο υπόθεσις τού 2ου τεύχους, θά συνταράξει και θά καταπλήξει

ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΤΖΩΝ ΓΚΡΗΚ

ΑΡΙΘ. 1 — ΔΡΧ. 2

ΓΡΑΦΕΙΑ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΙ (125). Έμπόσματα - έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22. Ύπεύθυνος συμφώνως τώ νόμω: Στ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21, Ν. Σμύρνη

ΚΑΤΑΣΚΟΤΟΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ!

ΝΑ, ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ!

ΝΑΙ ΤΑΝΥ
ΚΑΡΑΒΙΑ ΣΑΝ
ΑΥΤΟ ΒΟΗΘΟΥΝ
ΤΟΝ ΕΚΣΥΓΚΡΟ-
ΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ
ΜΑΣ!

ΕΝΩ Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Ο
ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥ ΤΑΝΥ
ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΣΙΗΝΟΣΕΙ
ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΜΙΣΟΥΡΗ.

ΒΓΑΖΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΜΠΟΤΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΟΠΛΑ
ΤΟΥ Ο ΛΥΚΟΣ ΡΙΧΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΠΟΤΑ-
ΜΙ...

ΣΕ ΛΙΓΟ Ο ΠΛΗΓΩΜΕΝΟΣ ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ ΤΟΝ ΒΕΒΑΙΩΝΕΙ ΠΩΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΤΡΟΜΑΖΗ Η ΜΑΣΚΑ ΠΟΥ ΦΟΡΕΙ...

ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΡΟΜΟΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΩΜΕ ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΠΡΙΝ ΦΘΑΣΕΙ ΣΤΟ ΑΤΣΕΣΟΝ; ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΦΥΓΟΥΝ!

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΚΑΝΕΙ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΥΚΛΟ ΠΡΙΝ ΦΘΑΣΕΙ ΣΤΟ ΑΤΣΕΣΟΝ, ΘΑ ΤΟ ΠΡΟΛΑΒΟΥΜΕ ΚΟΒΟΝΤΑΣ ΙΣΙΑ ΔΡΟΜΟ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΕΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΤΣΕΣΟΝ. ΜΑ, ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΕΡΙΚΑ ΚΡΑΤΗ ΝΟΜΙΖΟΥΝ ΠΩΣ Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΗ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣΜΕΝΗ ΑΝΟΜΗ. ΕΑΝ ΛΟΙΠΩΝ Η ΑΜΥΝΑ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΥΝΑΤΗ, ΙΣΟΣ ΝΟΜΙΣΗ ΚΑΜΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΧΩΡΑ, ΟΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ! ΓΙ' ΑΥΤΟ Μ' ΕΣΤΕΙΜΑΝ ΝΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΩ ΤΗΝ ΔΥΝΑΜΗ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ!

"ΜΟΛΙΣ ΕΙΧΑ ΤΕΛΕΙΩΣΗ ΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΜΟΥ ΣΤΗ ΝΑΜΠΙΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ, ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΟΝΟΜΑ. ΟΤΑΝ ΣΑΦΝΙΚΑ..."

ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΑ! ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΑ ΜΠΑΡΤΟΝ! ΑΝΟΙΞΤΕ 'ΕΧΕΤΕ ΕΝΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ ΓΡΑΜΜΑ!

"ΕΚΠΛΗΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΘΥΣΜΑ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΟΥ ΑΝΟΙΞΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ..."

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΑ! ΤΩΡΑ ΚΑΝΕ ΠΙΣΩ!

ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ; ΤΙ ΘΕΣ;

ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΑΤΙ ΧΑΡΤΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΟΥ!

ΜΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣ, ΝΑ ΠΙΑΣΗΣ ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙ ΣΟΥ!